Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سریزه ۱
لمونځ ۵
نیت او هدف ۱۰
قبله ۱۳
د لمانځه حرکات ۱۷
قیام ۱۹
تسبیح ۲۲
تعوذ ۲۴
فاتحه ۲۲
د الله جل جلاله د اسماوو لنډه پېژندنه ۳۹
قرائت ۴۲
رکوع ۴۴
سجده ۴۹
قعده ۵۳
دعرفات دعا ۵۸
د طایف دعا ۲۰
سلام ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د ښېګنو سرچينه..... ۶۳
لمونځ د مضطرب زړه درمل..... ۶۹
په جګړوکي د بري عامل..... ۷۵
د اسلامي حکومت لومړۍ دنده ۷۸
د ناصالح خلف نښه..... ۸۱
لمونځ دکچه خويونو مانع ۸۳
د مسجد سمسوروونکی..... ۸۷
د مسجد آداب ۹۱
د لمانځه او جماعت تارک ۹۸
قنوت..... ۱۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

سريزه

لمونځ ترټولو مهم او ستر عبادت دی، په اسلام کې تربل هر عبادت نه پر لمانځه زيات تأکيد شوی، هومره تأکيد چې پرېښودل ئې له اسلام نه د وتلو نښه او په ادا کولو کې ئې کسالت د نفاق علامت ګڼل شوې، ګواکې دا لمونځ دی چې مسلمان له کافر نه او مؤمن له منافق نه بېلوي. د لمانځه په اهميت هلته پوهېدی شو چې په قرآن کې د هغه په هکله په جدي او مکرر تأکيد او پخپله د لمانځه د حرکاتو اوالفاظو په معنی او مقصد پوه شو.

متأسفانه له اسلام نه د لېرې والي او د اسلامي عباداتو له روح او مقصد نه د بې خبرۍ په وجه، نن نه يوازې په عوامو کې، بلکې په اسلام د پوهې مدعيانو کې هم لمونځ په يوه شکلي او تشريفاتي حرکت يا دود او عادت بدل شوی.

ښايي تاسو فکر وکړئ چې که د لمانځه حرکات او الفاظ مو

د فقهي احکامو مطابق وي نو حتماً به مو لمونځ مکمل او د الله په نزد مقبول وي. خو کېدی شي حقیقت داسي نه وي. زه بلنه درکوم چي لومړی دا رساله ولولئ، بیا د خپل لمانځه په هکله قضاوت وکړئ چي ستاسو لمونځ، عبادت دی که عادت؟ او څومره باید د خپلو لمونځونو د قبلېدو طمع ولرئ؟

په حقیقت کي لمونځ، الله ته د وړاندي کېدو لپاره، له خاص احساس او شعور نه راولاړ شوي ځانګړي ارادي حرکات او اقوال دي چي که د لمانځه له پیل نه ترپایه مراعات نشي لمونځ ناقص دی.

پدې لنډي رسالې کي به د لمانځه په اړه په لاندي مسایلو بحث کوو:

د لمانځه نیت او هدف ئې.

قبله او مقصد ئې.

د لمانځه حرکات او محرکات ئې.

الفاظ او معنا ئې.

روحیه او مربوط شعور ئې.

د لمانځه اغېزې.

خدایه! زمونږ هغه لمونځونه د خپل وسیع کرم او لطف له مخي قبول کړې چي نه ئې د حرکاتو په مفهوم او مقصد پوهېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه ئې د الفاظو په معنا، هم ئې له روح نه غافل وو او هم له غوښتنو، له پلار نيکه نه په ميراث پاتې د يوه دود، دستور او يا يوه تکراري عادت په څېر مو ترسره کړی، حرکات او الفاظ مو د فقهي احکامو مطابق، خو له روح، معنی او شعور نه خالي.

الهي! مونږ ته د هغه لمانځه توفيق او خوند راپه برخه کړې چې د مؤمن معراج دی، د معنوي ارتقا په لور ئې د روح د الوتنې مهال، له محبوب معبود سره وصال، د جهاد په سنګرونو کې وسله او ډال، په ستونزو او کړاوونو کې د مستعان خدای جل شأنه د مرستې ترلاسه کولو ذريعه، پرېشانه زړونو لپاره ډاډ، د بيچاره وو چاره، د لار ورکو لارښود، له منکر نه د مخنيوي وسيله، د دعاګانو د اجابت واسطه او د بنده له بندګي نه د کاملې آزادۍ د قيامونو مقدمه ده.

په رښتيا، چا چې د الله له نښه پېژندو وروسته په واقعي معنا او شعوري توګه خدای جل شأنه ته مخ کړی وي، ده ته د تسليمۍ په مفهوم ئې لاسونه اوچت کړي وي، په ژبه او په خپل هر حرکت سره ئې د ده په عظمت او لويي اعتراف کړی وي، هغه ته لاس په نامه درېدلی وي او له الله جل شأنه سره ئې پدې خبرې مسلسل او مکرر تعهد کړی وي چې له تا نه پرته د بل چا عبادت نه کوم، له تا نه پرته بل چا ته د احتياج لاس نه اوږدوم. او له زړه نه ئې په شعوري توګه خدای جل جلاله ته انحنا کړې وي او د هغه په وړاندې ئې د انقياد تندی پر ځمکه ايښی وي، څنګه ممکن ده

چې داسې انسان به له خدایه پرته بل ته سر ټیټ کړی، څنګه به د بل بندګي وکړي او څنګه به د شیطان په پله پل کېږدي او په ناروا لارو به د تلو اراده وکړي؟!

د لمانځه په معنا، تاثیر او د انسان او د ده د ټولنې په جوړولو کې د هغه په اغېز د ښه پوهېدو لپاره دا رساله لیکل شوې. هیله مي دا ده چې هرڅوک د دې رسالې له لوستلو نه وروسته لمونځ کوي ما له خپلو دعاګانو هېر نکړي.

اللهم لاتجعلنا من اَلْمُصلِّينَاَلّذِينَ هُمْ عَن صلاتِهِمْ ساهُونَ

الهي! له هغو لمونځ کوونکو څخه مو ومه ګرځوې چې له خپل لمانځه نه غافل وي.

(c)-ketabton.com: The Digital Library

لمونځ

د الصلوة ښه او دقيقه لغوي معنى لمونځ ده چې له لمانځنې او تجليل نه اخيستل شوى، يعنى لمونځ په حقيقت کې د خداى جل شأنه په جلال او عظمت اعتراف کول دي. د لمانځه په الفاظو او حرکاتو سره د لوى خداى لمانځنه او تعظيم ترسره کېږي.

ځيني د الصلوة ريښه صلة ګڼي چې پدې توګه لمونځ د الله او بنده ترمنځ د پيوستون او د اړيکو ټينګولو معنا ورکوي. په حقيقت کې لمونځ هم د انسان رابطه له الله جل شأنه سره په مکرر او پرله پسې ډول ټينګوي او هم انسانان په خپلو منځونو کې يو بل ته نږدې کوي او د دوى ښېلې ښېلې قبلې يو کوي.

ستاسو لمونځ، يو مقدس روحاني ملکوتي سفر او د الله په لوري د روح الوتنه ده. ته غواړې له الله تعالى سره خپلې اړيکي تجديد کړې، د هغه په وړاندي ودرېږې او له هغه سره مخامخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکلم وکړي، د همدې لپاره باید ستا هرځه پاك او ستره وي، دا مقدس سفر له تا نه د عقیدې پاکوالی، د وجود پاکي، د ودرېدو د ځای پاکوالی او د جامو پاکي غواړي.

باید دې ته متوجه وې چې که الله جل شأنه ستا لمونځ، له معمولي ظاهري نجاست او ناپاکۍ سره نه قبلوي، نو په هغه صورت کي به څنګه ستا لمونځ قبول کړي چې:

ستا عقیده د شرك په رجس او پلیدي ناپاکه او ستا افکار او عزایم د شیطان له ناولو وسوسو ډك وي.

ستا د وجود سلول سلول له حرامو جوړ شوی وي، ستا مطعم حرام، ستا ملبس حرام، ستا د معیشت د تامین لاري چاري حرامي، ستا کار کسب، راکړه ورکړه بیع او شراء حرامه. د تن جامې دي حرامي او له حرامو لارو ترلاسه شوې، د خیانت، رشوت، غلا، د بل په حق د تېري له لاري.

ستا مصلی او هغه ځمکه چې ته وربانديږي ودرېږي او الله جل جلاله ته وربانديږي سجده کوې، په ظاهر کي پاکه، خو په باطن کي له حرامو لارو ترلاسه شوې.

ما ته ووایه! له دې ناپاکۍ او نجاست سره سره به، پاك رب چې یوازي د پاك بنده پاك عبادت قبلوي، ستا داسي لمونځ څنګه قبول کړي؟

پیغمبر علیه السلام فرمایي: د هغه چا دعا به الله جل شأنه

(c)-ketabton.com: The Digital Library

څنګه قبوله کړي چې که څه هم له لېرې ځایه، له اوږده مزل نه وروسته کعبې ته رسېدلی، د اوږده سفر آثار ئې په خیرنو جامو او په دوړو لړلو ویښتانو کې څرګند دي، د حجرالاسود مخې ته ولاړ دی، د دعا لاسونه ئې اوچت کړي، خو مطعم (خواړه) ئې حرام دي او ملبس (جامې) ئې حرامي دي!!

عن ابي هريرة (رضي الله عنه) عن النبي صلى الله عليه وسلم قال في الرجل يطيل السفر اشعث اغبريمد يديه الى السماء يارب يارب، ومطعمه حرام وملبسه حرام وغذي بالحرام فانى يستجابُ لَهُ.
زما لمونځ کوونکیه وروره!

ته د لمانځه لپاره اودس کوې، ستا اودس یوه ظاهري بڼه لري چې د مخ، لاس، پښو پربمنځل او د سر مسح کول دي خو د دې ظاهري حرکت ترشا ژور معنوي مفاهیم مضمر دي. د دې حرکت معنا او تقاضا دا ده چې له هر هغه ناولي او حرام کار نه چې په لاس تر سره کېږي، لاسونه پربمنځم، خپل لاس تل پاك ساتم، له داسي عمل نه چې الله ته مي مختورن کړي ډډه کوم، غواړم مخ مي تل سپین وي، په طمعي او سوال سره خپل وقار او عزت نه ختموم.

خو له مي پاکه ساتم، نه حرام خوراك پرې کوم او نه حرامه وینا، له هري ناپاکي خبري، دروغ، دوکې، غیبت، نمامت او شیطانت نه ئې خوندي ساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرنه مي ټول غلط افکار، ناجایز عزایم، ناروا شیطاني منصوبې، د مسلمان لپاره دسیسې، له باطل سره علاقه او له مفسدینو سره تعلق، لېرې غورځوم، په خپل سر پاك لاس راکاږم او هر راز پلیدي تر پې پاکوم.

پښې مي مینځم، په پښو مي د حرام کار په لوري له تګ نه ډډه کوم، دا پښې به ما فقط د الله په لوري او د حق په پاکیزه لار بیایي او هیڅکله به د پلید شیطان په ناولي پل، پل کښېښږدم.

ستا د لاس، مخ او پښو پرېمنځلو او د سر مسح کولو به څه اهمیت وي که همدا جوارح دي ټول په حرامو کړو وړو کي مصروف او سلول سلول دي له حرامو ډك او شپه ورځ د پلید شیطان په خدمت کي وي.

هغه ژبه چې له اودس او لمانځه نه مخکې او وروسته په حرامه وینا خوځېږي، هغه لاسونه چې په ناولو کارونو اخته وي، هغه ګوتې چې ناروا لیکنې کوي، د باطل په خدمت کي او د ظالم ظلم توجیه کوي او د مفسد تکریم او ستاینه کوي، څنګه ومنم چې دا خو له، دا ګوتې او دا لاسونه پرېمنځل شوي؟! پداسې پرېمنځلو سره خو انسان کولی شي له اسرارو نه بې خبره انسان دوکه کړي خو علیم، خبیر او په اسرارو پوه خدای به څنګه دوکه کړي؟!

***

(c)-ketabton.com: The Digital Library

(c) Ketabton.com: The Digital Library

نیت او هدف

ته به ګمان کوې چې ښایي د لمانځه نیت یوازې همدا څو الفاظ دي چې په ژبه ئې تکراروې: د دې وخت دومره رکعته لمونځ کوم... پدې امام پسې مي اقتدا وکړه، مخ مي د قبلې په لوري کړ...)

خو کېدی شي په خولې د همدې الفاظو له تکرار سره سره، تا اصلاً د لمانځه نیت نه وي کړی، دا ځکه چې نیت د زړه کار دی نه د ژبې.

ستا نیت په هغه صورت کې صحیح دی چې د زړه له کومې دي ویلي وي چې: د الله جل جلاله په وړاندې ودرېږم، د ده د رضا د حصول لپاره، له ده سره د راز او نیاز په خاطر، د ده د لمانځنې او له ده سره د خپل پیوستون ټینګولو لپاره د ده له امر سره سم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوم. هغه زما رب دی، زما د هرڅه واکمن دی، د هستي هرڅه د ده په اختيار کي دي، د مرګ، ژوند فيصله هغه کوي، همدی دی چي رزق او روزي راکوي، زما د عزت او ذلت پربکړه هغه کوي، زه په هرڅه کي هغه ته اړيم، زما سترګي د ده په اراده لار راته ښيي، زما زړه، دماغ، اعصاب او حواس د ده په امر کار کوي. زما خوب ويښه د ده په امر ده، زما مشکلات هغه راته آسانوي، له کړاوونو د وتلو لاري هغه راته پرانيزي، پدې عالم کي يوازي هغه څه کېدی شي چي دی ئې وغواړي او څه چي دی ئې کېدل وغواړي که څه هم ټول عالم د هغه د مخنيوي لپاره ملاوتړي هرومرو به ترسره کېږي، او څه چي دی ئې ونه غواړي نشي کېدی، که څه هم د کائناتو ټول ځواکونه د هغه د تحقق هڅه وکړي.

چي کله ته په همدې نيت او له همدې شعور سره په لمانځه ودرېدلی يې، نو تا واقعاً د لمانځه نيت کړی.

ستا لمونځ، په همدې نيت او د هغه ترشا له همدې ايماني شعور سره، د الله اکبر په ستر شعار پيل کېږي، ستا د نيت خلاصه او ستا د هغه خاص شعور او انګېرني حاصل په همدې شعار کي راڅرګند شوی:

الله جل جلاله تر ټولو ستر دی.

تر هغه هم چي زه ئې فکر کوم.

(c)Ketabton.com: The Digital Library

او زه چې همدا اوس اوس په خپل لمانځه سره څه کوم د الله د عظمت او لويي په وړاندي ډېر ډېر وړوکی حرکت دی، هغه تردې ډېر ډېر ستر دی.

که تا په ربښتيا او د زړه له کومي او په شعوري توګه دا شعار ورکړی وي، نو په خدای قسم چې له الله نه پرته به هيڅکله د هيڅا لويي په تا کي وبره او حيرانتيا راو لاړه نکړي، د دنيا هر ستر ځواك به د الله جل جلاله د لويي په مقابل کي تا ته وړوکی او ضعيف مخلوق بريښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبـله

ته د دنيا د ټولو مسلمانانو سره يوځای هره ورځ څو څو ځله، د يوه خاص ځای په لوري مخ کوې او لمونځ ترسره کوې چې هغه ستا او د دوی ګډه يوازنۍ قبله (مخ لوری) دی.

هغه د خدای کور (بيت الله) دی، يعنی ته له خپلو نورو مسلمانو ورونو سره يوځای په وار وار د خدای جل جلاله د کور په لوري مخه کوې او پدې سره عملاً دا عزم اعلانوې چې له الله جل جلاله نه پرته د بل چا کورته نه مخه کوم، نه پناه وړم او نه ئې درته ټکوم.

ته ډېر خلك دا سي ګوري چې قبله ئې د الله جل جلاله کور نه، بلکې د دنيا د واکمنانو قصرونه وي، مخه ئې همدې قصرونو ته، طمع ئې له همدې قصرونو نه، وېره ئې له همدې قصرونو نه،

طواف ئې د همدې قصرونو، د دې قصرونو د خاوندانو احترام ئې په زړه کي او د دوی لوبي او عظمت ئې په دماغ مسلط.

آه، څومره ډېر خلك داسي ګورم چې په ظاهرکي ئې مخه د خدای د کور په لوري وي خو په حقیقت کي د دوی د زړونو قبلې نوري وي، په هماغه وخت کي چې د بیت الله په لوري ئې مخه وي، زړه ئې نورو قبلو ته متوجه وي.

هغه څوك چې په شپه ورځ کي پنځه ځله په واقعي معنی او له دې شعور سره قبلې ته مخه کوي چې زه د ځمکي او آسمانونو او ټول عالم د رب د کور لوري ته مخه کوم او د هغه دروازه ټکوم، آیا ممکنه ده بلي درې ته ودرېږي او د بل کور طواف وکړي؟

د کور یووالی د هغه کور اوسېدونکي سره متحد کوي او په دوی کي د یووالي احساس راولاړوي، د یوې کورنۍ غړي پدې خاطر یوه کورنۍ او یو موټی وي چې کور ئې ګډ دی، د یوه ټېر خلك د کور د ببلوالي په وجه ورو ورو هومره سره لېرې شي لکه پردي.

له نورو سره یوځای د الله د کور په لوري مخه کول او د یوه معبود درې ته د ودرېدو معنی دا ده چې ستا د قبلې ورور، ستا ورور او ستا د لوبي دیني کورنۍ غړی دی.

ډېر خلك داسي دي چې د قبلې د سم او دقیق استقامت معلومولو لپاره ښه غور او احتیاط کوي، حتی قطب نما په جیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ګرځوي، خو که د دوی د زړه کیفیت معلوم کړې پوه به شې چې د دوی د زړونو قبلې څومره کړې دي او څومره له اصلي قبلې په معنوي لحاظ کاږه ودرېږي.

ډېر د تقوی مدعیان بیا داسي دي چې بل کس په څو سانتي مترہ، د ده له تخميني قبلې نه یوې بلې خوا ته په ودرېدو تکفیروي، پداسي حال کي چې د قبلې مالك خدای، هغه چاته چې نیت ئې سم وي او د قبلې په لوري د خپل استقامت سمولو لازم دقت او احتیاط ئې کړی وي وایي:

فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰه البقرة: ۱۱۵

نو هري خواته چې مخ کړئ، اللّٰه په هماغه لوري کي دی.

پدې حالت کي چې هري خواته لمونځ وکړې ستا لمونځ قبلېږي که څه هم اشتباهاً له قبلې نه بل لوري ته ودرېدلی وې. ډېر جنابان بیا داسي دي چې له بل سره په یوې فرعي او جزئي مسئلې کي د اختلاف په وجه، د خپلې قبلې ورور تکفیروي او د هغه په خلاف هرڅه ویل او هر څه کول جائز ګڼي. حال دا چې د قبلې په مقصد پوه، زمونږ د مذهب امام ابوحنیفه (رح) وایي:

لانُكفرُ اهل قبلتنا

مونږ د خپلې قبلې اهل نه تکفیروو.

په داسي حال کي چې د قبلې د یووالي یو ستر مقصد او هدف دا دی چې د دنیا ټول مسلمانان متحد کړي، خو متأسفانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهان او جاهلان له هماغه څه نه چې علیم او حکیم خدای جل جلاله د مؤمنانو د یووالي لپاره ټاکلي، د اختلاف او افتراق وسیله جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمانځه حرکات

ستا لمونځ له ګڼ شمېر ډېرو مهمو او با مقصده حرکاتو نه جوړ شوی چې هر یو ئې ځانګړی محرك، علت او حکمت لري.

لومړی حرکت، له لومړي تکبیر سره د دواړو لاسونو پورته کول دي.

ته پوهېږې چې د دنیا په ګوټ ګوټ کې د ټولو انساني ټولنو ترمنځ دا عادت او دود دی چې کله یو بل ته تسلمېږي او د هغه په خلاف له جګړې لاس اخلي نو لاسونه پورته کړي. د لاسونو دا راز پورته کول له جګړې د لاس اخستلو او د تسلیمۍ ننبه ده. ته د لمانځه په پیل کې، د الله جل شأنه په وړاندي، پدې حرکت سره له بغاوت نه لاس اخلې او له الله جل جلاله او د ده له سننو سره له جګړې نه خپل برائت او بیزاري او د الله جل جلاله په مقابل کې خپله کامله تسلیمي او انقیاد اعلانوې. ښایي تا به په کومي

(c) Ketabton.com: The Digital Library

جګړي کي، کوم کس داسي ليدلی وي چي د بل په وړاندي ئې لاسونه اوچت کړي وي او د ده له دې حرکت نه ته ښه پوهېدلی يې چي پدې سره هغه مقابل طرف ته څه پيغام لېږل غوښتل او د ځان له خوا ئې هغه ته د کومي خبري اطمينان ورکولو. خو ما ته ووايه:

آيا کله د لمانځه په ابتدا کي، د تکبير تحريمه او الله اکبر په ويلو او د لاسونو د پورته کولو په دوران کي، ستا په زړه کي دا خبره راګرځېدلې چي زه د الله په وړاندي له هر راز بغاوت نه لاس اخلم او خدای ته خپله کامله تسليمي اعلانوم؟ که له دې شعور او احساس سره تا خپل لاسونه نه وي پورته کړي نو ماته ووايه چي لدې حرکت نه ستا مقصد څه وو؟ هسي يو تقليدي، بې روحه او بې مقصده حرکت؟

عجيبه ده چي ځيني پدې خبره خپلو منځونو کي په شديد اختلاف کي لوېږي چي له تکبير تحريمه سره بايد لاسونه ترغوږونو پوري اوچت شي او که د غوږونو او اوږو ترمنځ او که تر اوږو پوري؟ حال دا چي د هر يوه لپاره د پيغمبر عليه السلام په عمل استناد شوی. خو پدې خبري نه فکر کوي او نه بحث چي د دې حرکت اصلي مقصد څه دی؟ محرك ئې څه او بايد د کوم احساس او شعور مظهر وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيام

آيا ستا په ژوند کي کله داسي واقع شوي چي د کوم ستر واکمن دربار ته حاضر شوی وې؟ داسي واکمن چي گمان دي کولو، ته ده ته اړ يې او هغه ستا د احتياجاتو په رفع کولو او ستا د غوښتنو په ترسره کولو قادر وو او تا غوښتل چي د هغه په وړاندي د خپل اخلاص، مننې او اطاعت مراتب څرگند کړې؟ ما ته رښتيا ووايه چي پدې وخت کي ستا د ودرېدو کيفيت، د وينا څرنگوالی، د احساساتو مظاهره، څنگه او له کوم احساس او شعور سره توأم او يوځای وو؟

د الله په وړاندي، په لمانځه کي ستا د قيام حالت، ستا د وينا، مشاعرو او احساساتو کيفيت، بايد تر هغه نه ډېر ډېر تفاوت ولري.

لاس په نامه ودرېدل، په حقيقت کي د کامل اطاعت او مننې او د خپل آقا اوامرو ته د انقياد ننبه ده. ته پدې حرکت سره شيې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د الله جل جلاله مطيع بنده او د هغه د هر امر ترسره کولو ته چمتو يې.

آيا ستا په ژوند کې کله داسې هم واقع شوي چې تا په لمانځه کې د قيام په وخت کې داسې انګېرلې وي چې ته اوس اوس د ځمکې او آسمانونو د ستر مالك الملك رب په وړاندې ولاړ يې؟ داسې چې ته يې په خپلو سترګو ګورې، او که داسې نه وي او ته لاتر اوسه په روحي او معنوي لحاظ دومره لوړ او اوچت نه يې تللی نو کم له کمه دا احساس کوې چې الله جل شأنه، همدا اوس اوس تا ته ګوري او ستا هر حرکت وينې او هره خبره دې اوري. که کومه ورځ، په کوم لمانځه کې، تا ته په خپل قيام کې همدا حالت راپيدا شوی وي همدا او فقط همدا ستا واقعي لمونځ وو. خو که تر اوسه هيڅکله داسې نه وي شوي، نو زه تا ته وايم چې تا لاتراوسه لمونځ ندی کړی، له دې نه وروسته تصميم ونيسه چې واقعي لمونځ وکړې.

آيا په کوم لمانځه کې، پدې خاطر ستا زړه لړزېدلی او له وېرې او هيبت نه ستا وېښتان زيږه شوي چې فکر دي کړی وي د رب العالمين، قهار او جبار خدای جل شأنه په وړاندې ولاړ يې؟ که داسې نه وي شوي نو تا تر اوسه واقعي لمونځ ندی کړی، ځکه الله جل شأنه فرمايي:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَ إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَناً وَ عَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكلُونَ*

(c) ketabton.com: The Digital Library

الانفال: ۲

مؤمنان فقط هغه دي چې کله د الله یادونه وشي زړونه ئې رپېږي او چې کله د ده آیتونه ورباندي تلاوت شي ایمان ئې زیاتېږي او په خپل رب توکل کوي.

آیا کله دي د خپلو ګناهونو او قصور او یا د بخښونکي رحمان خدای جل شأنه د وسیع پیرزوینو او رحمت په رایادولو سره له سترګو نه اوښکي بهېدلي؟ او آیا کله داسي شوي چې د سخت اضطراب او پرېشانۍ په حالت کي، ته لمانځه ته پورته شوی یې او په همدې لمانځه سره ستا ټوله پرېشاني رفع شوې او شدید اضطراب دي په سخت ډاډمن سکون او اطمینان بدل شوی وي؟

که داسي نه وي شوي نو ښایي ستا لمونځ، لمونځ نه بلکي یو عادت وو، دا ځکه چې الله جل شأنه فرمایي:

اَلا بِذکرِ اللهِ تَطمَئِن القُلُوب

پام چې د اللهَ په یادولو سره زړونه ډاډه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبيح

د قيام په پيل کي، له الله جل شأنه سره ستا خبري، پدغو الفاظو شروع کېږي:

سُبْحَانَكَ اللّٰهُمّ وَبِحَمْدِكَ وتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ*

رواه مسلم و الترمذی

پاکي ده تاله اې باري خدايه او ستاينې دي تا لره، او بابرکته دی نوم ستا او اوچت دی شأن ستا، له تا نه پرته بل معبود نشته.

پدغو مختصرو کلمو کي هومره عظمت او دومره وسيع مطالب پراته دي چې په نورو الفاظو د هغې بيانول ډېر ګران دی، يعني:

ای زما ربه! ته په خپل ذات، صفاتو او افعالو کي له هر عيب او نقص نه منزه او پاك يې. تا چې څه پيدا کړي، ته چې څنګه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې عالم پالنه، ساتنه او روزنه کوې، ستا په اراده او ستا د سنو مطابق چې پدې هستي کې څه کېږي، څه له نیست نه هست کېږي، څه د کمال په لوري درومي او څه په زوال محکومېږي...؟ پدې ټولو کې نه یوازې دا چې د عیب او نقص هېڅ ښېه نه ګورو، بلکې په هرڅه کې خاص حکمت او مصلحت ګورو، پدې ټولو کې ته د هغو ستاینو وړ یې چې ستاله شان سره ښایي، برکتونه ټول ستا له مبارك نامه سره تړلي او د خیر او برکت هره دړه یوازې ستا په نامه خلاصېږي. ستا لویي او شان ډېر ډېر اوچت دی. له تا نه پرته بل داسي څوك په ټوله هستي کې نه ګورو چې د عبادت وړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعوذ

له تسبیح نه وروسته ستا بعدي وینا دا ده:

اَعُوذُ بِاللهِ مِنَ الشَّیطنِ الرَّجِیم

له رټل شوي شیطان نه الله ته پناه وړم.

له شیطان نه الله ته د پناه وړلو معنی یوازي دا نده چي ته غواړې د شیطان له وسوسو او لدې نه چي ستا په زړه او دماغ مسلط شي، په تا کي غلط عزایم راولاړ کړي، د ګناه په لوري دي وهڅوي او احساسات او مشاعر دي ناولي کړي، الله جل شأنه تا په خپله پناه کي وساتي او د هغه له شر نه دي وژغوري، بلکي د دې معنی دا هم ده چي ته د دغو الفاظو په ویلو سره، له ټولو هغو صفاتو نه الله ته پناه وړې د کوم په وجه چي شیطان د الله له رحمت نه ورټل شو او په لعنت اخته شو، چي ستر ستر ئې دا دي:

شیطان کبر وکړ، ځان ئې تر بل اوچت وګڼلو، وئې ویل: زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اصل کې تر هغه بل نه غوره یم، زه له اور نه پیدا شوی یم او هغه له خاورې. پرنورو د لویې غوښتنه ئې وکړه، کله چې د ځمکې د خلافت مقام لده نه پرته بل ته ورکړی شو، لوړه ئې وکړه چې هرو مرو به د ده د بې لارې کولو او په خپلې ورکړی شوې وظیفې کې د ناکامولو لپاره، په هر قدم کې هغه ته کمین نیسم او له هرې خوا به پرې حملې کوم، د دې لپاره چې ثابته کړې دی د نوموړې مقام لپاره تر آدم علیه السلام نه ور او شایسته وو.

له جنت نه ئې د آدم علیه السلام د ایستلو هڅه پیل کړه، د دې لپاره ئې د دوکې اوغولولو او په دروغو د لوړې او قسم کولو لار اختیار کړه، د دوستۍ په جامه کې ئې له آدم سره دشمني وکړه، د آدم علیه السلام او د ده د اولادې د بربنډولو او د عریانۍ طرف ته د بېولو سعی ئې وکړه او هغه هم په دوی د حرامې مېوې او د حرام رزق د خوړلو له لارې، ځکه هغه پوهېدو چې د انسان د بربنډېدو، سپکېدو او لوڅېدو، لویه وجه په حلال او جایز رزق عدم اکتفا او حرام رزق ته لاس اچول دي.

خو که ته د همدې جملې په ویلو سره، هره ورځ په وار وار له رټل شوي شیطان نه الله ته پناه وړې، خو عملاً گام په گام د شیطان په پله پل ږدې او ټول هغه کارونه کوې چې د هغه په وجه شیطان، د الله جل شأنه له رحمت نه رټل شوی، پدې صورت کې ته یا دروغ وایې او یا پدې نه پوهېږې چې ستا د دغو الفاظو معنی څه ده؟

فاتحه

بيا ته "بِسمِ اللّهِ الرّحْمَنِ الرّحِيمِ" وايې، يعنى:

د هغه الله په نامه پيل كوم چې ډېر رحم كوونكى او د ډېرې پيرزويني خاوند دى.

او ورپسې، د فاتحې سوره چې د ټول عظيم الشان قرآن خلاصه ده او د قرآن ټول مطالب په موجزه توګه په همدې مختصري سورې كې راغلي، لولې:

الْحَمْدُ للّه رَب الْعَلَمِينَ * الرّحْمَنِ الرّحِيمِ * مَلِك يَوْمِ الدّينِ * إيّاك نَعْبُدُ وَ إيّاك نَستَعِينُ * اهْدنَا الصرَط الْمُستَقِيمَ * صِرَط الّذِينَ أَنْعَمْت عَلَيْهِمْ * غَيرِ الْمَغْضُوبِ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عَلَيْهِمْ وَ لا الضالّينَ "آمين

ټولي ستاينې د عالمونو رب "الله" لره دي. هغه ډېر رحم کوونکی، د ډېرې پېرزويني خاوند، د بدلې د ورځې ټولواك، خاص ستا عبادت کوو او خاص له تا نه مرسته غواړو، په سمې لار مو هدايت کړې، د هغو کسانو لار چې تا وربانديې پېرزوينه کړې، نه غضب کړی شوي او نه بې لاري. باري خدايه دعا مو قبوله کړې.

د فاتحې د سورې په دغو مختصرو اوو آيتونو سره تا په لاندنيو مهمو مطالبو اعتراف کړی:

ټولي ستاينې هغه الله لره دي چې د عالمونو پالونکی او ساتونکی دی، چې پدې خور عالم کې هري خوا ته، زه د هغه د ربوبيت، پالنې او روزنې څرګند مظاهر او ښکلي ګورم، زه چې د دې هستي هري خوا ته مخ واړوم، ګورم چې هر څه له هېڅ نه پېل شي، ورو ورو ستر شي، د کمال په لوري وده ورکړی شي، د خپلې ارتقاء او کمال آخري پوړي ته ورسولی شي، يو ضروري او لازم کار وربانديې ترسره شي، يو ضرورت وربانديې رفع کړی شي، يوه خلا وربانديې ډکه کړی شي، بيا ئې زوال پېل شي، په زړښت او مرګ محکوم شي او ځای ئې بل ته خالي کړی شي. دا کار هره شېبه، هري خوا ته تکرارېږي، د دې مظاهرو تر شا، ما ته د ربوبيت او پالنې يو نامرئي (ناڅرګند) لاس په نظر راځي، هماغه زما الله دی او د دې هستي الله دی، زه نه يوازې پدې عالم کې د روزنې او پالنې يو نامرئي لاس احساسوم، بلکې ګورم چې د

هرڅه پيدايښت، پالنه، روزنه او ساتنه په ډېر دقت سره ترسره کېږي. د دې عالم په هر جزء او د هرجزء په حرکت او خوځښت کي زه ښايست، ښکلا، کمال، او هدفمندي ګورم. خوشي، بې مقصده، اضافي او غيرضروري شی مي په نظر نه راځي. زما هري خوا ته خواره شيان، هر يو ببل ببل او ټول په ګډه، د خاص مقصد لپاره په کار لګيا دي، د ټولو ترمنځ د نظم، يووالي او ژور تنسيق شاهد يم. د دې عالم همدا ملموس او مشهود کيفيت، زما په ژبه د دې الفاظو د جاري کېدو لامل دی چې:

ټولي ستاينې د عالمونو رب الله لره دي.

همدا راز، زه پدې هستۍ کي د رحمت او پيرزويني څرګندي ننبي او واضح مظاهرګورم: ماشوم لا دنيا ته نه وي راغلی او د خپلې مور په ګېډي کي وي خو د ده ټول حياتي ضروريات، د خوندورو شيدو په شکل کي د مور په تي کي، مخکي له مخکي ورته تياري کړی شوې وي. او د مور پلار په زړه کي ئې هومره مينه ورته ځای په ځای شوې وي چې د ده لپاره هر کړاو زغمي، دغه ماشوم ته د ده له احتياج نه د مخه، څوك روزي برابروي؟ د ده د مور، پلار په زړه کي دا مينه چا اچولې؟ دا څوك دی چې د انسان، حيوان او نبات هر ضرورت ته ځواب وايي؟ د رڼا، تودوخي، اوبو او هوا انتظام ورته کوي؟ د څښاك اوبه ئې له استعمال نه وروسته، يا د نهرونو له لاري د لويو لويو بحرونو په لور وخوځېږي، تروې او تيزابي شي او يا په ځمکه کي ننوځي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ته ئې هم له ځمکې راایستل ګران شي او هم ئې له بحرونو ببرته راوړل محال شي، خو ګورو چې د لمر د وړانګو په ذریعه د بحرونو همدا تروپ او تیزابي اوبه تبخیر او تصفیه شي، دا بخارات د بادونو په ذریعه د آسمان په لوري اوچت کړی شي، هلته د سړې هوا په وجه په وربځو بدل شي، مؤظف بادونه دا وربځې په سر واخلي، ناڅاپي ووښل شي، هر یو، خپله برخه، په خپل خاص سمت، خاصې منطقې ته د رسولو لپاره وخوځوي، په بېدیا او د آواري په محتاجو او باران ته سترګې په لاره خلکو باندې باران واوروي او په غرونو باندې واوري. ترڅو د دنګو دنګو غرونو په ژورو او پراخو لمنو کې، د واوري کافي ذخیره، د دوبي لپاره خوندي وساتي او بیا د دوبي په سختې ګرمۍ کې چې انسان، حیوان او نبات اوبو ته سخت اړ وي، همدا ذخیره شوې واوره ورو ورو ویلي شي او په نهرونو، کاریزونو او چینو کې د دوی د خړوبولو لپاره راوخوځېږي او د هر یوه ضرورت رفع کړي.

ټولې ستاینې هغه رب لره دي چې پدې عالم کې د ده د بې انتهاء رحمت او پیرزویني وسیع آثار او نښې هري خوا ته خوریږ ګورم.

همدا راز زه پدې عالم کې د یوه داسې ټولواك ذات د واکمنۍ آثار په څرګنده توګه ګورم چې د هر څه ساتنه کوي، هرڅه د ده په وړاندې منقاد دي. ده چې د هرڅه د پیدایښت، خوځښت،

کمال او زوال لپاره کوم مسیر او حد ټاکلی، له یوې ذرې انحراف او تغییر نه پرته په هماغه مسیر کې درومي.

لمر په خپل وخت، هره ورځ، له خاص ځایه راپورته کېږي، ځمکې ته رڼا او تودوخه ورکوي او بیا په ثابت وخت کې په ثابت ځای کې پرېږوځي.

د آسمان پدې پراخې او بې انتهاء غېږې کې په ملیونو ملیونو ستوري، هریو په خپل مدار کې خوځېږي، د دوی ترمنځ د ټکر او تصادم مخنیوی کېږي، نه یو د بل په مدار کې داخلېږي او نه یو بل جذبوي.

د دې هستي هرڅه د هستي د ساتونکي (مالك) خدای هغو سنو ته غاړه ایښې ده چې ده وضع کړي.

أَ فَغَيرَ دِينِ اللّه يَبْغُونَ وَ لَهُ أَسلَمَ مَن فى السمَوَتِ وَ الأَرْضِ طَوْعاً وَ كَرْهاً وَ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ*

آل عمران: ۸۳

د آسمانونو او ځمکې هرڅه، طوعا اوکرها، (په خوښه او ناخوښه) ده ته غاړه ایښې او د ده لوري ته ګرځول کېږي.

هره ستاینه همغه الله لره ده چې پدې عالم کې د مالك الملك په توګه تصرف کوي او هرڅه د ده واکمنې ته منقاد دی. په همدې حالت کې او له مخکنیو آیتونو نه د راولاړ شوي احساس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعور په وجه ته له خپل رب سره په يوې ډېرې ستري خبرې تعهد کوې او وايې:

إِيّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيّاكَ نَستَعِينُ

يوازې ستا عبادت کوو او يوازې له تا نه مرسته غواړو.

د عبادت معنی مرييتوب دی، او ته پوهېږې چې مريی هغه چاته ويل کېږي چې:

- په بل خرڅ شوی وي او خپل واک ئې په کامله توګه هغه ته سپارلی وي.
- د ده په واک کې چې څه وي هغه د ده نه بلکې د ده د آقا او مالك وي.
- هېڅ کار په خپله خوښه او د خپلې مرضي مطابق نشي کولی، يوازې هماغه څه کوي چې خپل آقا ورته امر کړی وي.
- په خپلو ټولو کړو وړو کې د خپل مالك او بادار رضا لټوي، د خپلې رضا لپاره هېڅ نه شي کولی.
- مريي نه شخصي دوست لري او نه دښمن، د آقا دوست ئې دوست او دښمن ئې دښمن وي.

اوس ما ته ووايه: په ربښتيا ته چې په لمانځه کې د الله په وړاندې، لاس ترلی ودرېږې او همدغه کلمات تکراروې، آيا کله دې د دې تعهد او ژمنې، معنا او مقتضی ته توجه کړې؟ او دې ته

دي پام شوی چي پدې سره تا د خپل رب په وړاندي د کومو کومو سترو سترو خبرو تعهدکړی؟ او آيا پدې تعهداتو دي وفا هم کړې؟

که تا د الله په لار کي خپل ځان، وقت او مال سپمولی وي، خپل مال، نفس او اولاد دي د الله امانت نه وي ګڼلی او د الله په لار کي د هغوی له قربانۍ نه دي ډډه کړې وي،. هر کار دي د خپلي هوی او هوس په حکم ترسره کړی وي، د هېڅ کار په پيل کي دي دې ته نه وي کتلي چي ستا رب تا ته پدې هکله څه حکم کړی، که تا د الله د سخط او غضب په بيه په وار وار د خپل نفس رضا لټولې وي، که تا د خدای له دوستانو سره دښمني او له دښمنانو سره دوستي کړې وي، نو ستا دغه تعهد يو دروغجن تعهد وو، ګواکي په وار وار دي له الله سره دروغجنه ژمنه کړې او هرځل دي خپله ژمنه ماته کړې، ته چي وايي:

إِيّاكَ نَستَعِينُ

معنا ئې دا ده:

خدايه! يوازي او يوازي تا ته د احتياج لاس اوږدوم، له تا نه پرته د بل چالمن نه نيسم، بل ته طمع نه کوم، تا ځانته کافي ګڼم، عقيده مي دا ده چي هرڅه ستا په واک کي دي، ته د خپلو بندګانو پالنه او روزنه کوې او په هغوی بې انتهاء مهربانه يې، نو ځکه هرڅه فقط له تا نه غواړو.

پدې ترتيب ته په خپل لمانځه کي، له خپل رب سره مکرر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعهد کوې چې: له تا نه پرته بل ته د عبادت او مرییتوب سر نه کوزوم او بل ته د سوال او غوښتنې لاسونه نه اوږدوم.

خوکه د دې مکرر تعهد سره سره، ستا طمع له خدای نه پرته، بل چا او بل څه ته وه، مستعان خدای دي ځانته کافي نه ګڼلو او د خپلو حاجتونو ترسره کېدو لپاره دي د بل لمنه نیوله او ګمان دي کولو چې په ربوبیت او د هستي په پالنې، روزنې، ساتنې او د مخلوقاتو د حوایجو او اړتیاوو په پوره کولو کې خدای ځانته شریکان لري او دا شریکان یا په خپله ستا دعا ته ځواب وایي او یا ئې په خدای هرو مرو منې، نو ته ما ته ووایه چې ستا د إِيّاكَ نَستَعِينُ د ویلو معنا څه شوه؟

ښایي پدې پوهېږې چې د فاتحې سوره د ټول قرآن عظیم الشان خلاصه ده، یا په بل عبارت، ټول قرآن د همدې مبارکې سورې شرح او تفصیل دی او د فاتحې سورې محوري او مرکزي مطلب همدا څلورم آیت، "إِيّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيّاكَ نَستَعِينُ" دی، لدې نه معلومېږي چې د قرآن محوري او اساسي مدعا دا ده چې د انسان او د ده د رب ترمنځ همدا رابطه ټینګه کړی شي چې عبادت ئې یوازي د ده لپاره وي او استعانت ئې یوازي له ده نه وي.

پدې ستري خبرې له تعهد او ژمنې نه وروسته ته خپله لومړنۍ غوښتنه او لومړی سوال خپل مولا ته وړاندې کوي او وایي:

اهْدِنَا الصرَطَ الْمُستَقِيمَ

(c)ketabton.com: The Digital Library

په سمي لار مو هدايت کړه.

ستا د دغي دعا معنا دا ده چي:

ته په سمي لار د تلو تلوسه لرې او د همدې لپاره ستا لومړنۍ تمنا او دعا همدا ده.

ته يوازي د ځان لپاره نه بلکي د نورو لپاره هم په سمي لار د تلو توفيق غواړې، ته پوهېږې چي يوازي ستا سموالی کفايت نه کوي، ته دې ته اړ يې چي په سمي لار د تلو لپاره د يوه صالح ټولګي په خوا کي حرکت وکړې. همدا راز له نورو انسانانو سره ستا مينه او پيرزوينه تا هڅوي چي د ځان په څنګ کي، هغوی هم په خپلو دعاګانو کي رايادکړې.

له سمي لار څخه ستا مراد هماغه په څلورم آيت کي ذکر شوی مطلب دی، يعنی يوازي د الله عبادت او يوازي له هغه نه استعانت.

تا په يوې داسي مستقيمي لاري د تلو توفيق غوښتی چي مخامخ دي خدای ته رسوي، يوې خوا بلي خوا ته کږېدل په کي نشته. که تا يوازي دومره ويلي وی چي مونږ هدايت کړه، معنا به ئې دا وه چي تا ته د سم فکر، صحيح نظريې او علمي رايې ښوونه وشي. خو تا ويلي دي چي مونږ په مستقيمي لاري هدايت کړه! په يوې لاري تګ د نظر او رايې ترڅنګ، عزم، عمل او حرکت او د سرمنزل او هدف تاکل غواړي، حال دا چي رايه او نظريه يوازي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهني اقناع غوښتنه کوي، ستا پدې دعا کې د رایې سموالی، د هدف پاکوالی، د عزم درستوالی او د حرکت د جهت او سمت استقامت او سموالی شامل دي.

له ځان سره لږ فکر وکړه او قضاوت وکړه چې ته هره ورځ په وار وار د هدایت او لارښوونې تمنا کوې او له الله جل شأنه نه په خپل لمانځه کې په سمې لارې د تلو توفیق غواړې، خو له لمانځه نه وروسته او مخکې، نه تا د سمې لارې د پېژندلو هڅه کړې او نه پدې لار دتلو تکل!! نو لدې دعا څخه ستا مقصد څه دی؟

ته چې د سهار له لمانځه نه فارغ شې او د ورځنۍ کار لپاره منصوبې جوړوې، نو نیت دې کوږ وي، عزایم دې ناولي، د مال، عزت او اقتدار ترلاسه کولو لپاره کږې وږې لارې لټوې. سمه مستقیمه الهي لار پرېږدې او د شیطان په کږو وږو لارو روان شې. پدې صورت کې به څوک له تا نه دا دروغجنه ادعا ومنې چې تا په خپل لمانځه کې له خدای نه په مستقیمې لارې د تلو تمنا او دعا کړې وه؟

ستا د دغې دعا ترځنګ او ورپسې، الله جل شأنه هغه غوښتلې مستقیمه لار داسې توضیح کړې:

د هغو کسانو لار چې تا وربانده پیروینې کړې او په هغې لارې د تلو په نتیجه کې ئې ستا نعمتونه په برخه شوي.

یعنې دا لار یوازې یو فکري خط، یا یو مجرد ذهني او

اعتقادي بهير او سلسله نه ده چې فقط د اعتقاد او بارو غوښتنه کوي او بس، بلکې دا د عمل لپاره ترسيم شوی مستقيم خط دی، دا پلي شوې لار ده، د تاريخ په اوږدو کې په وار وار د الله صالح بندګان پدې لار تللي او د مستعان لارښوونکي رب نعمتونه ئې په برخه شوي، عزت او سرلوړي ته رسېدلي، د ځمکې خلافت، د ولسونو فکري، اخلاقي، سياسی او اجتماعي قيادت او مشري او د ځمکې د ټولو شتمنيو وراثت ورته سپارل شوي.

قرآن مونږ ته پدې لار تلونکي او د الله د پيرزوينو او انعاماتو لاس ته راوړونکي داسي معرفي کوي.

وَ مَن يُطِعِ اللّهَ وَ الرّسولَ فَأُولَئك مَعَ الّذينَ أَنْعَمَ اللّهُ عَلَيهِم مّنَ النّبِيّينَ وَ الصدّيقينَ وَ الشهَدَاءِ وَ الصلحينَ وَ حَسنَ أُولَئك رَفيقاً * النساء: ۶۹

او څوك چې د خدای او پيغمبر اطاعت وکړي نو دوی به له هغو کسانو سره وي چې الله وربانديي پيرزوينه کړې، د پيغمبرانو، رښتونو، شهيدانو او صالحانو سره، او دا خلك څومره غوره ملګري دي.

ته په دغي تمنا سره غواړې چې د پيغمبرانو ملګرتيا دي په برخه شي، په خپل ايمان او له الله جل شأنه سره په خپلو کړو ژمنو او وعدو کې صادق او رښتونی شې او د الله په لار کې هره شېبه شهادت ته چمتو وی او تل د ځان او ټولني د اصالح او رغونې په چارو کې بوخت وې. خو ما ته ووايه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا کله دي د دې دعا معنا او ابعادو ته توجه کړې؟ د پیغمبرانو، صادقانو، شهداوو او صالحینو د ملګرتیا او د دوی په لار د تلو عزم او اراده دي کړې؟

آیا د الله جل جلاله په لار کې د شهادت جذبه او ولوله دي په زړه کې راولاړه شوې؟ ستا د دغې دعا معنا خو همدا ده چې ته د الله په لار کې د شهادت تلوسه لرې او له الله نه د شهداوو په لار د تلو توفیق غواړې!؟

ته ښایي پدې هم پوهېږې چې د شهادت جذبه د هغه چا په زړه کې مري او له مرګ نه وېره او خوف ئې په زړه کې راپیدا کېږي چې:

- یا ئې په خدای ایمان نه وي او یا د الله جل شأنه په ربوبیت باور نه لري.
- په اجل او د مرګ په معیني له مخکې نه ټاکل شوې نېټې عقیده نه لري.
- پدې خبري ایمان نه لري چې مرګ په خپل ثابت لیکل شوي وخت، د الله جل جلاله په اذن او حکم سره رائي او د انسان روح یوازي د مؤظف او موکل فرشتې په ذریعه قبضېږي.
- او پدې نه پوهېږي چې مرګ د نوي ژوندون پیل دی.

ته د فاتحې په آخري برخې کې، له هغه کسانو څخه د محسوب کېدو نه امان غواړې چې د الله جل جلاله غضب

وربانديي نازل شوی او گمراهان دي. دا غضب کړی شوي کسان يا هغه دي چې د ايمان راوړو نه وروسته ئې داسي څه کړي چې د الله جل جلاله په غضب اخته شوي او اصلي لاره ئې ورکه کړې او يا هغه دي چې منعم خدای جل شأنه په ظاهر کي دوی ته ښه ډېر انعامات ورکړي او يا د دوی ظاهري وضعيت يا ادعا داسي ده چې گواکي په سمه لاره روان دي، خو په حقيقت کي د الله جل جلاله په غضب اخته او سخت بې لاري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله جل جلاله د اسماوو لنډه پېژندنه

په يوه روايت کي د الله تعالى ۹۹ نومونه په ګوته شوي، چي هر يو ئې د الله يو صفت معرفي کوي. د الله تعالى ټول نومونه د فاتحې د سورې په دريو صفاتو (رب، رحمن او مالك) کي راخلاصه شوي، پدې شرح:

- د رب نوم په ټولو هغو نومونو او صفاتو شامل دی چي د پيدايښت له صفت سره تعلق لري، لکه خالق، بارئ، مصور.
- د رحمن نوم په ټولو هغو نومونو او صفاتو احتواء کړې چي د پيرزويني او رحمت د صفاتو سره اړخ لګوي، لکه غفور، کريم، عفو، حليم.
- او د مالك نوم ټول هغه صفات او نومونه احتواء کوي چي پاچايي، ټولواکي او اقتدار سره تعلق لري لکه قهار، جبار،

عزیز، قدیر، غالب، مؤمن، مهیمن..."

یعنی لکه څنګه چې د فاتحې سوره د ټول قرآن خلاصه ده، د الله دغه درې نومونه چې د فاتحې د سورې په لومړنیو دریو آیتونو کې راغلي د الله د ټولو نومونو خلاصه ده.

که تا د فاتحې د سورې آیتونو ته په دقت سره پام کړی وي نو حتماً به دې ته متوجه شوی وې چې:

د هغو صفاتو په مقابل کی چې په لومړنیو آیتونو کی راغلی:

۱. اَلحَمدُ لِلّهِ رَبِّ العَالَمِین •

۲. اَلرّحمنِ •

۳. الرّحیم •

۴. مَالِكِ یَومِ الدّین •

د وروستیو آیتونو مطالب په دې شکل راغلي:

۵. اِیّاكَ نَعبُدُ وَ اِیّاكَ نَستَعِین •

۶. اِهدِنَا الصِّرَاطَ المُستَقِیم •

۷. صِرَاطَ الّذِینَ اَنعَمتَ عَلَیهِم •

۸. غَیرِ المَغضُوبِ عَلَیهِم وَلاَ الضّالِین •

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوموړی ترتیب دا مطالب په ګوته کوي:

- یوازي هغه الله د عبارت وړ دی چې ستاینې ټولې هغه لره دي.
- یوازي له هغه چا باید مرسته وغوښتلی شي چې د عالمونو پالونکی او روزونکی رب دی.
- باید له رحمان خدای جل شأنه نه د هدایت او لارښوونې تمنا وشي نه له بل چا نه.
- باید الرحیم رب ته دانعاماتو او پیرزوینو دعا وشي نه بلې مرجع ته.
- باید د مالك الملك رب له غضب نه ووېرېږو چې د دنیا او عقبا مالك دی، نه د بل چا له قهر او غصې نه.
- او بایدیوازي لدې نه په اندېښنه کې وو چې د قیامت په ورځ د همدې مالك الملك الله جل شأنه په وړاندې د ګمراهانو په ډله کې ونه درېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرائت

د فاتحې د سورې له لوستلو نه وروسته ته بايد د قرآن يوه برخه تلاوت کړې، اندازه ئې ستا په همت او ستا په حالت پورې مربوط ده، د مضمون انتخاب ستا فهم، ستا روحي کيفيت او ستا اجتماعي خاص وضعيت ته پربښودلی شوی، ته د ځان او د خپلې ټولنې د هر خاص حالت لپاره په قرآن کې داسې ځانګړې او خاصه برخه او مضمون موندلی شې چې پدې حالت کی ستا او ستا د رب ترمنځ په همدغو الفاظو راز او نياز تر هر راز نورو کلماتو موزون او مناسب وي او ستا لپاره ترټولو غوره لارښوونه وي، بايد پدې پوه وې چې ستا د لمانځه يوه ډېره مهمه برخه همدا د قرآن تلاوت دی، هرڅومره چې د قرآن تلاوت زيات کړې ثواب به دې زيات وي.

د قرآن له تلاوت نه د زيات خوند اخستو او د قرآن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفاهيمو او اسرارو د ښه پوهېدو ډېر ښه حالت او وقت همدا په لمانځه کې د قيام حالت دی.

رکوع

یو له هغو مهمو حرکاتو څخه چې په لمانځه کې ئې ترسره کول فرض دي او له هغه نه پرته لمونځ نه صحیح کېږي، رکوع ده.

رکوع په اصل کې د چا په عظمت او لویي د اعتراف لپاره د هغه په وړاندې سرټیټول دي. تاسو د انساني ټولنې په اکثرو پرګنو کې ګورئ چې د خپلو لویانو، واکمنانو، مشرانو او مذهبي پیشوایانو احترام او تعظیم یا د سر په ټیټولو یا انحناء او رکوع سره پرځای کوي.

خو ستا لمونځ تا ته ښیي چې دا حرکت به یوازې الله ته کوې، له الله نه پرته بل هیڅا ته سرټیټول جایز نه دي. هیڅ انسان حق نلري چې بل ترځانه ټیټ وګڼي او له هغه نه په خپل عظمت او لویي د اعتراف لپاره د انحناء او سرټیټولو توقع وکړي. هیڅ انسان ته نه ښایي چې له بل نه ځان حقیر او سپك وګڼي او د هغه په وړاندې د خپل حقارت او ذلت د څرګندوني لپاره هغه ته انحناء

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، دا حرکت د الله د لمانځني او عبادت د شعايرو څخه دی بل ته ئې په ځای کول جواز نه لري.

اسلام انسانانو ته د برابرۍ درس ورکوي او هغوی ته وايي چي ټول به يوځای فقط خپل رب ته رکوع کوئ.

ته د الله اکبر په ويلو سره له قيام نه رکوع ته درومې او په رکوع کي خپل رب ته ستا وينا دا ده:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ. رواه مسلم

پاکي ده زما ستر رب لره.

له پيغمبر عليه السلام څخه د فرض يا نفل د لمونځونو په رکوع کي رانقل شوي ځيني تسبيحات دا دي:

سُبْحَانَ ذِی المُلك و الملکُوت

پاکي ده د ملك او واکمنۍ خاوند لره

سُبْحَانَ ذِی العِزةِ و العَظَمَةِ وَ القُدرَةِ وَ الکِبرياءِ وَ الجبروت.

پاکي ده د عزت، لويي، قدرت، ستروالي او جبروت خاوند لره.

سُبْحَانَ المَلكِ الحَی الذی لاينام و لايموت.

پاکی ده هغه تل پاته ټولواك لره چي نه خوب کوي او نه مري.

سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ ربنا و رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

ډېر پاك، ډېر مقدس، زمونږ او ملائکو او د جبرئيل رب.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ
له ستر او حليم الله نه پرته بل معبود نشته.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ
د ستر عرش له پالونکي رب نه پرته بل معبود نشته.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ
نشته بل الله مگر د آسمانونو رب، د ځمکي رب او د عزتمند عرش رب.

اللّٰهُمَّ لَكَ رَكَعْتُ
اې باري خدايه! تا ته مي رکوع وکړه.

وَبِكَ آمَنْتُ
او په تا مي ايمان راوړ.

وَلَكَ أَسْلَمْتُ
او تا ته تسليم شوم.

خَشَعَ لَكَ سَمْعِي وَبَصَرِي وَمُخِّي وَعَظْمِي وَعَصَبِي:
رواه مسلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا ته مي غوږونه، سترګي، ما غزه، هډوکي او اعصاب، ټول خاشع او منقاد شول.

پدې ټولو تسبيحاتو کي ګورئ چي د رکوع د عملي حرکت په شان د الله په عظمت، لويۍ او ټولواکي باندي د اعتراف کلمات راغلي.

د دې لپاره چي پوره ډاډه شې چي په رکوع کي ستا ټول هغه کلمات چي د زړه له کومي دي راولاړ شوي او په ژبه دي جاري شوي، سميع خدای جل شأنه اوريدلي او دا تشويش دي رفع وي چي ستا په شان د يوه وړوکي مخلوق خفي او ټيټ غږ به څنګه د ځمکي له سر نه د عرش په لوري اوچت دروميي او الله به ئې اوري! د همدې لپاره تا ته ويل شوي چي له رکوع نه د قومې په طرف د پورته کېدو په وخت کي به وايې:

سَمِعَ اللّٰهُ لِمَنْ حَمِدَهُ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ *

الله له هغه جانه اوريدنه وکړه چي د ده ستاينه ئې وکړه، اې زموږ ربه! ستاينه خو تا لره ده، ډېره پاکه ستاينه چي مبارکوالی پکي دي.

په قومه کي د پيغمبر عليه السلام نه ډېر نور تسبيحات هم روايت شوي چي ځيني ئې دا دي:

يَا رَبِّ لَكَ الْحَمْدُ كَمَا يَنْبَغِي لِجَلاَلِ وَجْهِكَ وَعَظِيمِ

سُلْطَانِكَ. رواه احمد و ابن ماجه

اې زمَا ربه! تالره هماغسي ستاينه ده چې ستا د ذات له جلال سره او ستا د ټولواکۍ له ستروالي سره وړ وي.

او په وار وار به ئې ويل چې:

لِرَبِّيَ الْحَمْدُ لِرَبِّيَ الْحَمْدُ لِرَبِّيَ الْحَمْدُ

ستاينه زما رب لره ده، ستاينه زما رب لره ده، ستاينه زما رب لره ده.

اللّٰهُمّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدّ مِنْكَ الْجَدُّ * متفق عليه

ای باري خدايه! ته چې څه ورکړې هيڅوک ئې مخنيوی نشي کولی او ته چې څه وسپموې هيڅوک ئې ورکولی نشي، له تا نه د لوبي يا هاند خاوند ته، د ده لوبي او هڅه هيڅ ګټه نشي رسولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

بل حرکت چې په لمانځه کې فرض دی سجده یعنی تندی په ځمکه ایښودل دي.

آیا تا په خپل ژوند کې داسې کوم مضطر، مجبور او سخت محتاج کس لیدلی چې د ډېرې پرېشانۍ او بیچارګۍ په وجه د بل پښوته لوېدلی وي اوهغه ته استغاثه کوي او په الحاح سره له هغه نه مرسته غواړي؟

آیا تا کله داسې کوم کس لیدلی چې لوی جرم ئې کړی وي او د داسې چا په وړاندې لاس ترلی ولاړ وي چې هم ئې عفو کولی شي او هم مجازات او د ه د ترحم ترلاسه کولو نه پرته بله هېڅ چاره نلري، نو پښو ته ئې په وار وار لوېږي، عذر او زارۍ کوي، هرځل پدې امید سر راپورته کوي چې وګوري د ده عذر منل شوی که نه؟ او سوال ئې قبول شوی که نه؟ سجده همداسې یو حرکت دی. پیغمبر علیه السلام فرمایي:

سجده د الله پښو ته لوبدل دي.

انسان د سجدې په حالت کې الله جل شأنه ته ډېر نږدې وي، نو دعاګاني مو په کې زياتې کړئ.

لکه چې فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنّ رَسُولَ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ قَالَ أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ

رواه مسلم

بنده د سجدې په حال کې تر بل هر وخت نه خپل رب ته زيات نږدې وي، نو په سجدې کې خپلې دعاګاني زياتې کړئ.

د فرض او نوافلو لمونځو په سجدو کې چې له پيغمبر عليه السلام نه کوم تسبيحات او دعاګاني روايت شوې، ځينې ئې دا دي:

سُبْحَانَ رَبّيَ الأَعْلَىٰ رواه مسلم

پاکي ده زما عالي شأنه رب لره.

اللّهُمّ أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ * رواه مسلم

اې باري خدايه! ستا له غضبه ستا رضا ته پناه وړم، او له عذابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي عافيت ته، او له تا نه تا ته پناه درورم، په تا د ثنا ویلو له احاطې نه عاجز یم، ته هماغسي یې چې ځان دي ستایلی .

سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ وَبِحَمْدِكَ لا اله الا انت. رواه مسلم
پاکي او ستاینه ده تا لره، له تا نه پرته بل معبود نشته

سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللّٰهُمَّ اغْفِرْ* متفق علیه
پاکي ده تا لره باري خدایه او ستاینې دي، مولا خدایه! ما ته بخښنه وکړه.

اللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ دِقَّهُ وَجِلَّهُ وَأَوَّلَهُ وَآخِرَهُ وَعَلَانِيَتَهُ وَسِرَّهُ* رواه مسلم
اې باري خدایه! ټول ګناهونه مي راته وبخښې، واړه او ستر ئې، پیل او پای ئې، پټ اوخرګند ئې.

اللّٰهُمَّ لَكَ سَجَدْتُ وَبِكَ آمَنْتُ وَلَكَ أَسْلَمْتُ سَجَدَ وَجْهِي لِلَّذِي خَلَقَهُ وَصَوَّرَهُ وَشَقَّ سَمْعَهُ وَبَصَرَهُ تَبَارَكَ اللّٰهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ* رواه مسلم
اې باري خدایه! تا ته مي سجده وکړه، په تا مي ایمان راوړ، تا ته تسلیم شوم، مخ مي هغه چا ته سجده وکړه چې پیدا کړی ئې دی او صورت او شکل ئې ورکړی او غوږ او سترګي ئې ورپرانستلي، مبارك دی الله ترټولو غوره پیدا کوونکی.

د احنافو او نورو مذاهبو تر منځ د سجدې د دعاګانو په

(c)Ketabton.com: The Digital Library

هکله یوازي دومره اختلاف شته چي احناف په فرایضو کي یوازي له پیغمبرعلیه السلام نه روایت شوې دعاګاني غوره ګڼي او په نوافلوکي د قرآن له آیتونو نه پرته هره دعا، خو نور مذاهب په فرایضو کي هم د مأثوره دعاګانو شرط ضروري نه ګڼي.

د هوو سجدو ترمنځ دا دعا ګاني له پیغمبرعلیه السلام نه روایت شوې:

اللّٰهُمّ اغْفِرْلِي وَارْحَمْنِي وَاهْدِنِي وَعَافِنِي وَارْزُقْنِي

رواه ابوداؤد

اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې، په مارحم وکړې، ماهدایت کړې، عافیت مي په برخه کړې او ما ته رزق راکړې.

او په وار وار به ئې دا دعا کوله:

رَبِّ اغْفِرْلِي، رَبِّ اغْفِرْلِي، رَبِّ اغْفِرْلِي ...

رواه الترمذی

اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې. اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې. اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې.

پیغمبرعلیه السلام به کله کله په جلسې کي هومره ځنډ وکړ چي خلکو به ګمان وکړ چي ښایي دوهمه سجده ئې هیره کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قعده

د لمانځه په آخري برخي کي ته د يوه ديـر مضطر او محتاج بنده پـه څېـر کښـينې، داسي چـي زنګنونـه پـه ځمکـه، لاس پـه زنګنو، سر په ګرېوان او په ډېر عجز اونيـاز، خپـل رب تـه د خپلو عرائضو وړاندي کول داسي پيل کوي:

التّحيّاتُ للّه وَالصّلَوَاتُ وَالطّيّبَاتُ السّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّه وَبَرَكَاتُهُ السّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَاد اللّه الصّالحِينَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلّا اللّهُ وَأَشْهَدُ أَنّ مُحَمّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ* متفق عليه

ستاينې، لمانځنې او پاکوني ټولي الله لره دي. په تا دي اې پيغمبره سلامونه وي او د الله رحمت او برکتونه، په مونږ او د الله په ټولو صالح بندګانو دي سلام وي، شهادت ورکوم چي له الله نه پرته بل اله نشته او شهادت ورکوم چي محمد عليه السلام د ده

بنده او استائی دی.

ورپسې وایې:

اللّهُم صَلِّ عَلَى مُحَمّد وَعَلَى آلِ مُحَمّد كَمَا صَلّيْتَ عَلَى إبْرَاهِيمَ وَ عَلَى آلِ إبْرَاهِيمَ إنّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ * اللّهُم بَارِكْ عَلَى مُحَمّد وَعَلَى آلِ مُحَمّد كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إبْرَاهِيمَ إنّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ * رواه البخاری

اې باري خدایه! زمونږ په پیشوا محمد علیه السلام او د ده په آل "نسبې او دیني ټبر" داسي درود ولېږې لکه چې په ابرهیم علیه السلام او د ده په ټبر دي لېږلی وو، بیشکه چې ته ستایل شوی د لویي خاوند یې. اې باري خدایه! زمونږ پیشوا محمد علیه السلام او د ده آل "نسبې او دیني ټبر" ته داسي برکتونه په برخه کړې لکه چې ابراهیم علیه السلام او د ده ټبر ته دي په برخه کړي وو، بیشکه چې ته ستایل شوی د لویي څښتن یې.

له دې نه وروسته، د لمانځه ترپایه، ستا د راز راز دعاګانو او د دعاګانو منونکي مولا ته د خپلو غوښتنو د وړاندي کولو ډېر غوره وخت او حالت دی. ځانته، مور پلار ته، اولاد او خپلوانو ته، دسنګر او ایمان ملګرو ته او ټول اسلامي امت ته دعا وکړه، د اسلام د غلبې، د شر او فساد د ځواکونو د نابودۍ، د مظلومو مسلمانانو د ژغورنې، د اسلامي خلافت د قائمېدو او د اسلامي امت د تېر برم او عزت د بېرته اعادې لپاره اوږدې اوږدې دعاګاني وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متأسفانه ځيني لمونځ کوونکي نه پوهېږي چي د دعا د قبلېدو ښه وخت او ښه حالت کوم د ى؟ په قعده کي په پوره بې غوری او بې اعتنائي، څو لنډ الفاظ تکرار کړي، او گمان کوي چي د دعا اصلي وخت له لمانځه نه د سلام گرځولو نه وروسته دی، د همدې لپاره په لمانځه کي ډېر بې اعتناء وي او اذکار، تسبيحات، دعاگاني او د لمانځه ټول الفاظ ئې، د عادت په څېر، مفهوم ته له توجه نه پرته، په ژبه را ځي، خو له توجه او اعتناء سره توأم دعا ئې له لمانځه نه وروسته وي!!

پدي حالت کي ځيني ماثوره دعاگاني دا دي:

عَنْ أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ رَضِيَ اللّه عَنْه أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ اللّهِ صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ عَلِّمْنِي دُعَاءً أَدْعُو بِهِ فِي صَلَاتِي قَالَ قُلِ اللّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ فَاغْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ وَارْحَمْنِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ * متفق عليه

له ابوبکر رضي الله عنه نه روايت دی چي لرسول اللّه صلی اللّه عليه وسلم ته ئې وويل: ما ته داسي دعا راوښيه چي په لمانځه کي ئې وايم، وئې فرمايل: ووايه: اې زما مولا! بيشکه چي ما په ځان ډېر ظلمونه کړي، او له تا نه پرته بل هيڅوك گناهونه نشي بخښلی، زما مولا! ما ته په خپلي ستري بخښني سره بخښنه وکړه او په ما رحم وکړه، يقيناً چه ته بخښونکی مهربان يې.

اللّهُمّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ وأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ

وَالْكَسَلِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ غَلَبَةِ الدَّيْنِ وَقَهْرِ الرِّجَالِ* رواه ابوداود

اې زما مولا! له غم او اندېښنې نه تا ته پناه دروړم او له ناتوانۍ او کسالت نه پناه دروړم، او له بې زړه توب او بخل نه پناه دروړم، او د پور له غلبې او د خلکو له سلطې نه پناه دروړم.

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ*

ابراهيم:۴۱

باري خدايه! ما ته بخښنه وکړې، او زما مور پلار ته او مؤمنانو ته د حساب قايمېدو په ورځ.

اللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ وَالْغَنِيمَةَ مِنْ كُلِّ بِرٍّ وَالسَّلَامَةَ مِنْ كُلِّ إِثْمٍ أَسْأَلُكَ أَلَّا تَدَعَ لِي ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ وَلَا هَمًّا إِلَّا فَرَّجْتَهُ وَلَا حَاجَةً هِيَ لَكَ رِضًا إِلَّا قَضَيْتَهَا لِي ثُمَّ يَسْأَلُ اللّٰهَ مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ مَا شَاءَ فَإِنَّهُ يُقَدِّرُ يَا أَرْحَمَ الرَاحِمِينَ*

اې زما مولا! ستا د رحمت د موجباتو غوښتنه درنه کوم او ستا د بخښنې د عزايمو او له هرې ګناه نه د سلامتيا او د هرې ښېګڼې لاس ته راوړنه. اې باري خدايه! هېڅ ګناه مې د بخښنې نه پرته مه پرېږده او هېڅ اندېښنه مې د پای ته رسولو نه پرته او د دنيا او آخرت هېڅ حاجت مې له پوره کېدو نه پرته پرې نږدې، اې تر هرمهربان نه زيات مهربانه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللهم رَبَّنَا ءَاتِنَا فی الدُّنْيَا حَسنَةً وَ فی الاَخِرَةِ حَسنَةً وَ قِنَا عَذَابَ النَّارِ*

اې باري خدايه! په دنيا كې مو ښېګڼه په برخه كړې او په آخرت كې مو ښېګڼه په برخه كړې او د اور له عذابه مو وژغورې.

زه د پيغمبر عليه السلام د دوو خاصو دعاګانو وړانديز كوم چې يوه ئې د طائف په هغه سخت سفر او غمجن حالت كې او بله ئې په عرفات كې كړې.

(c)ketabton.com: The Digital Library

دعرفات دعا

اللّهُمّ إنّكَ تَسْمَعُ كَلاَمي، وَتَرَى مَكَاني، وَتَعْلَمُ سرّي وَعَلاَنيَتي، لاَ يَخْفَى عَلَيْكَ شَيْءٌ منْ أمْري، وَأَنَا الْبَائسُ الْفَقيرُ، الْمُسْتَغيثُ الْمُسْتَجيرُ، الْوَجلُ الْمُشْفقُ، الْمُقرُّ الْمُعْتَرفُ بذَنْبه، أسْأَلُكَ مسألَةَ الْمسْكين، وَأَبْتَهلُ إلَيْكَ ابْتهَالَ الْمُذْنب الذّليل، أدْعُوكَ دُعَاءَ الْخَائف الْمُضْطَرّ، مَنْ خَضَعَتْ لَكَ رَقَبَتُهُ، وَفَاضَتْ لَكَ عَبْرَتُهُ، وَذَلّ لَكَ جسْمُهُ، وَرَغَمَ لَكَ أنْفُهُ. اللّهُمّ لاَ تَجْعَلْني بدُعَائكَ شَقيّاً، وكُنْ بي رَؤُوفاً رَحيماً، يا خَيْرَ الْمَسْؤُولينَ وَيا خَيْرَ الْمُعْطينَ*

اې زما مولا! ته زما خبره اورې، دريځ مي ګورې، په پټ او څرګند مي پوهېږې، زما هيڅ کار درنه پټ ندی. زه غم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځپلی، فقیر، فریادي او د پناه په لټه کي یم. او پرېښودونکی، وېرېښودونکی، په خپلي ګناه مقر او معترف یم، د مسکین د سوال په شان درته سوال کوم او د ذلیل ګنهکار د زاری په څېر درته زاري کوم او د وېري اخستي ړانده د دعا په شان درته دعا کوم، هغه چي غاړه ئې درته کړه شوې او له سترګو نه ئې تا ته اوښکي بهېږي او ټول بدن ئې تسلیم او پزه ئې درته په خاورو شوې، خدایه! له تا نه د غوښتني په اړه مي زما ربه! بدبخته او محروم مه کړې او په ما زړه سواند او مهربانه شې. اې د سوالونو ترټولو غوره مقامه! او اې ترټولو غوره ورکوونکیه!

د طايف دعا

اللهم اليك اشكو ضعف قوتى وقلة حيلتى و هوانى على الناس يا ارحم الراحمين، انت رب المستضعفين و انت ربى، إلى من تَكِلُني إلى عَدُوَ بعيد يَتَجَهّمُني؟ ام الى صديق قريب ملكته امرى؟ ان لم يكن بك على غضب فلا ابالى، غير ان عافيتك اوسع لى، اعوذ بنور وجهك الذى اضاءت له السموات و اشرقت له الظلمات و صلح عليه امر الدينا و الاخرة، ان ينزل بى غضبك او يحل بى سخطك، لك العتبى حتى ترضى، و لا حول و لا قوة الا بك.

اې الله! تا ته د خپل قوت له ضعف او كمزورى نه او د خپل توان له كموالي او د خلكو په نظر كي له خپل سپكوالي نه شكايت كوم، اې تر هر مهربان نه زيات مهربانه! ته د مستضعفينو رب يې او ته زما رب يې، چا ته مي سپارې؟ لېرې دشمن ته چې تندى

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ترېو کوي؟ او که نږدې دوست ته چې تا زما د کار واکمن کړی. که ته راباندې غصه نه وې، نو هیڅ پروا نلرم، خو ستا عافیت راته ډېر خور برېښي، ستا د مخ په هغه نور سره پناه غواړم چې آسمانونه او ځمکې وربانديې روښانه شوي او تیاري وربانديې رنې شوې او د دنیا او آخرت چاري وربانديې اصلاح شوې، له دینه چې ستا غضب راباندې نازل شي او یا ستا غصه مي احاطه کړي، تا لره رضامندي ده، څومره چې ستا خوښه وي، نه (له کوم کار نه د راګرځېدو) توان او نه (د کوم کار د تر سره کولو) قوت تر لاسه کېدی شي مګر ستا په توفیق سره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

ستا لمونځ، ښي او کيڼ طرف ته په سلام اچولو سره پای ته رسېږي، ته ټولو هغو ته چې ستا مخې يا ښی لاس او يا کيڼ لاس ته دې، که امام دی، که نور لمونځ کوونکی او که ملائکی، وايې:

السلام عليكم ورحمة الله

په تاسو دي سلامتيا وي او د الله رحمت.

پدې الفاظو سره ته له يوې خوا دوی ته له الله نه د سلامتيا او پيرزويني غوښتنه کوې، له بلې خوا هغوی ته ډاډ او اطمينان ورکوې چې دوی ستا له هر راز ضرر نه خوندي دي او ستا په زړه کې هغوی ته دروغتيا او سلامتيا قوي تمنا او تلوسه شته.

(c).ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د ښېګڼو سرچينه

لمونځ د انسان په اخلاقي روزنه کي ژور او عميق اثرات لري، د ده فردي او اجتماعي سلوك اصلاح کوي او د ده له اخلاقي شخصيت نه د رذايلو د رژولو مؤثره وسيله ده. قرآن فرمايي:

اتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَبِ وَ أَقِمِ الصلَوةَ إِنّ الصلَوةَ تَنهَى عَنِ الْفَحْشاءِ وَ الْمُنكَرِ وَ لَذِكْرُ اللّهِ أكبرُ وَ اللّهُ يَعلَمُ مَا تَصنَعُونَ* العنكبوت: ۴۵

له کتاب نه چي څه په تا نازل شوي ولوله او لمونځ قايم کړه، يقيناً چي لمونځ له فحشاء او منکر نه مخنيوی کوي او د الله يادونه ډېره ستره ده، او الله په هغه څه پوهېږي چي تاسو ئې کوئ.

پدې مبارک آیت کې د لمانځه په اړه لاندې ستر ستر مطالب مضمر دي:

۱. لمونځ هر هغه کرکجن عمل نه انسان منع کو ي چې د سالم فطرت خاوند تريګرکه لري او بل ئېلـه ده نه نه خو ښوي. د دې وجه کاملاً څرګنده ده، د هو انسان اخلاق او سلوک د ده له قبل ې او هدف نه رن ګ اخلي، دا ستا د ژوند جهت او ستا د هلو ځلو مقصد او هدف دی چې ستا د کړو وړو څرنګوالی ټاکي.

ته په خپل لمانځه سره له شیطان نه چې د شر په لوري هڅوونکی دی مقاطعه کوې، د ده له وسوسو نه الله ته پناه وړې، مخ خدای ته اړوې او شا شیطان ته، خود به له ټولو هغو بدو کارونو نه ډډه کوې چې شیطان ئې خوشوي او الله وربانديي ناراضه کېږي.

۲. کوم لمونځ چې د فحشاء او منکر مخنیوی ونکړي هغه لمونځ لمونځ ندی.

۳. د لمانځه یوازې سلبي نتائج ندي چې فقط له کرکجن فکر، قول او عمل نه مانع شي، بلکې بې شمېره ایجابي اثرات او نتایج لري. دې مطلب ته د نومورې آیت پدې برخي کې اشاره شوې:

وَ لَذِكْرُ اللّٰهِ أكبرُ

مفسرینو د دې برخي لاندې وضاحتونه کړي.

(c).ketabton.com: The Digital Library

• له ذکر نه دلته مراد لمونځ دی، یعنی لمونځ تر دې هم ستر دی چې یوازې له فحشاء او منکر نه مخنیوی وکړي، بلکې په انسان کې د لوړو لوړو اخلاقي ښېګڼو د پیدا کېدو لامل دی.

• ته په لمانځه کې د الله یادونه کوې او الله جل شأنه ستا یادونه کوي، خو د الله یادونه ډېوسترە او غوره ده، که ته ئې د ځمکې په کوم ګوټ کې له ځان سره یاد کړې نو لوی الله جل شأنه دي پورته په آسمانونو کې یادوي، که ته ئې د انسانانو په کومې ټولنې کې یاد کړې نو الله جلت عظمته د ې په ملاء اعلی کې، ستا تر ټولنې نه په غوره ټولنې کې یادوي، الله جل شأنه وایي:

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ

ما یاد کړئ چې یاد مو کړم.

• د لمانځه او د بل هر عبادت، اساسي او تر ټولو مهم جزء د لله ذکر او یادونه ده، د عباداتو ظاهر ې حرکات د جسد د غړو په شان او د الله یادونه د هغه د روح په څېر ده، که کوم څه یو واقعي عبادت، له یوه بې مقصده حرکت او یوه انسا ني عادت، تقلید یا شکلي مراسمو نه بېلوي نو هغه د الله ذکر د ی، الله ته مقبول عبادت یوازې هغه دی چې محرك او هڅوونکی ئې د خدای ذکر وي.

یوه ورځ رسول الله صلی الله علیه وسلم صحابه وو ته وویل: آیا تاسو ته داسي عمل وښیم چې د سرو سپینو زرو تر انفاق نه غوره وي، او تردې نه هم چې له دښمن سره په جګړې کې مخامخ شئ،

هغه ستاسو غاړي او تاسو د دوی غاړي ووهئ؟ صحابه وو وويل: هو يا رسول الله! هغه وفرمايل: د الله جل شأنه ذکر.

أَلَا أُنَبِّئُكُمْ بِخَيْرِ أَعْمَالِكُمْ وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِيكِكُمْ وَأَرْفَعِهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ إِنْفَاقِ الذَّهَبِ وَالْوَرِقِ وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا أَعْنَاقَهُمْ وَيَضْرِبُوا أَعْنَاقَكُمْ قَالُوا بَلَى قَالَ ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى * رواه الترمذی

- د الله ذکر يوازي په پنځه وخته لمانځه کي مه محدودوئ، د الله جل شأنه د ذکر لمن خوره او ستره ونيسئ، هر وخت په هر مناسب حالت کي هغه ياد کړئ، ستاسو ژبه بايد تل د الله په ذکر لمده وي.

د انسان د ټولو ښېګڼو اصلي محرك فقط په الله ايمان دی او د ټولو بديو، فساد او ظلم اصلي عامل بې په خدای ايمان نه درلودل دي، څوك چې په خدای او آخرت ايمان ونلري، ولې بايد خپل شهوات او د نفس غوښتنې مهاركړي، ولې بايد د ځان په ګټه د بل حق غصب نكړي، ولې بايد له هغې ګناه او خيانت نه چې کولی ئې شي ډډه وكړي؟!!

د همدې لپاره ته د ورځې په پنځه وخته لمانځه مكلف شوی يې چې تل دي خدای په ياد وي او له هغه سره ستا دوامداره تړاو او ربط، تاله هري ګناه نه منع او هري ښېګڼې ته وهڅوي.

(c).ketabton.com: The Digital Library

هغه به څوك وي چې دا خبره ونه مني چې په انسان كې د بدي او ګناه په لوري يو داسې هڅوونكى ځواك شته چې هغه ته وايي: په خپل حق قناعت پرېږده، په خپل حلال رزق اكتفاء ناپوهي ده، د خپلو غرايزو د اشباع يوازې جايز او مشروع لارې ترك كړه، نفس دې چاغ او سورب كړه، ټولو غوښتنو ته ئې ځواب ووايه، په بل خپله لويې ومنه، نور دې ستا د خوښۍ لپاره قربان شي، ټول غوره، خوندور، نفيس، ښكلي، ښايسته، ګران او ګټور شيان بايد ستا وي، كه خوراك دى، كه ځښاك دى، كه كور، جامه، ښځه، موټر، منصب، او مقام دې، له هرې لارې چې ممكن وي، بايد دې ته ځان ورسوې، دا حريص، ګناه ته هڅوونكى او د بل په حق تېرې ته پاروونكى ځواك، په الله او آخرت د ايمان نه پرته په بل هيڅ څه نشي مهاركېدى.

كه ته نه يوازې دا چې په خپل حلال رزق اكتفاء كوې بلكې د خپل لاس په تېاكو ګټلى مال د كوم مظلوم د لاس نيوې او مرستې په لار كې يا د كوم ستر او مقدس هدف د تحقق لپاره قرباني كوې، آيا په الله جل شأنه د ايمان نه پرته د دې لپاره كوم بل لامل موندلى شې. په انسان كې د اخلاقي ښېګڼو، غوره انساني صفاتو، ښه خويونو او په بل د ترحم او عاطفې ونه له هغه زړه نه خړوبه كېږي چې د الله په ياد خوځېږي، د الله له ذكر نه خالي زړه د رجيم شيطان ځاله شي چې له هغه ځايه د انسان ټول احساسات د شر، فساد او ګناه خوا ته هڅول كېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د مضطرب زړه درمل

الله جل شأنه فرمايي چې د کړاوونو او ستونزو په وخت کې په لمانځه او صبر سره مرسته وغواړئ.

يَاأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا استعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَوة انَّ اللّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ * البقره: ۱۵۳

اي مؤمنانو! په صبر او لمانځه سره مرسته وغواړئ، يقيناً چې خداى له صبر کوونکو سره دى.

غم، هم او اضطراب د انسان د پريشانۍ او اندېښنې درې خاص حالتونه دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- "غم" هغه اند ښښنه ده چې د يوه څرګند مصيبت په وجه دي څه د لاسه ورکړي وي او له همغه عزيز شي نه د محروميت په خاطر دي په زړه او دماغ د غم وربځي خورې وي.
- "اضطراب" هغه حالت دی چې کوم محتمل مصيبت ته سترګي په لاره يې، د هغه د ناڅاپي راتلو خطر دي تهديد وي او د همدې خطر په وجه ستا په زړه له وېرې سره توأم پرېشاني مسلط شوې وي.
- او "هم" هغه اند ښښنه او پر ېشاني ده چې وجه ئې واضح او څرګنده نه ده، زړه دي لالهانده او له اطمينان او ډاډ نه محروم او لد ېچالت نه د وتلو چاره درنه ورکه، نه پوه ېږې حواس دي ولې ناقراره او زړه دي ولې بې صبره دی او څنګه خپل زړه او دماغ آرام او ډاډه کړي.

لمونځ تا ته خپل رب دريادوي او په همدې سره ستا غم، هم او اضطراب ختموي : د خپل پيدا کوونکي، پالونکي او ساتونکي رب په رايادولو سره دې ته متوجه کېږې چې ستا هرڅه د الله ورکړه ده. د ده په اراده درکړل شوي او د ده په امر درنه اخستل شوي، د ورکړې په وخت کې په تا د منعم رب شکر لازم دی او د اخستنې په وخت کې په تا صبر او رضايت. ستا په ژبه به حتماً دا الفاظ راځي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

إِنَّا لِلّٰهِ وَ إِنَّا إِلَيْهِ رَجِعُونَ
مونږ د الله يو او د ده په لوري ورتلونکي.

لمونځ په تاكي دا شعور احياء كوي چي پدې عالم كي ټولي فيصلې ستا ټولواك رب كوي، څه چي هغه غوښتي وي فقط همغه به كيږي، د محتمل خطر له وېري نه اضطراب او پرېشاني آخوا ته وغورځوه، په مطمئن او ډاډه زړه د پېښو مقابله وكړه، كوم مصيبت چي الله نه وي درته ليكلی، هيڅوك ئې په تا نشي مسلط كولی او دكوم مصيبت فيصله چي الله جل شأنه كړې وي له ده نه پرته ئې بل څوك نشي درنه رد كولی.

له قرار او ډاډ نه خالي زړونه، مضطرف او پرېشانه حواس او ناآرامه او له سكون نه محروم دماغ چي نامعلومه هم او غم ورباندي وزري خورې كړې، نه ئې وجه معلومه او نه ئې چاره، دا د انسان لپاه ترټولو زيات دردونكی عذاب دی، د انسان نشاط او تحرك ختم كړي، مشاعر او عواطف ئې مړه كړي، د مقصد په لوري د تلو عزم او اراده ترې واخلي، ورو ورو د ده ټول حواس فلج كړي. د دې بيمارۍ اصلي عامل، د خدای هېرول او د انسان او د ده د رب ترمنځ د رابطې شلېدل دي.

حكيم خدای د كافرانو په هكله فرمايي:

لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ * سبا: ۵
دوی لره د درد ناك اضطراب عذاب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَ مَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكرِي فَإِنّ لَهُ مَعِيشَةً ضنكاً وَ نحْشرُهُ يَوْمَ الْقِيمَةِ أَعْمَى * طه: ۱۲۴

او چا چې زما له یاده ډډه وکړه نو هغه لره به د تنګسې او پرېشانۍ ژوند وي او د قیامت په ورځ به ئې ړوند حشر کوو.

که تاسو نن د غربي نړۍ په بیماره ټولنې کې ګورئ چې په شدید رواني اضطراب اخته او له سختو سختو روحي امراضو سره مخامخ ده او لدې عذاب نه د ځان ژغورنې لپاره ترقوي نه قوي مسکنه دواګانو، مخدره او نشه یي موادو ته پناه وړي، ترڅو ناآرامه اعصاب تخدیرکړي او د څو شېبو لپاره ئې روحي پرېشاني او رواني اضطراب تسکین کړي، خو د دې په ځای چې له دې عذابه ئې وژغوري، برعکس له مزید ګڼ شمېر داسې نوو اجتماعي آفتونو سره ئې مخامخ کړي چې له علاج نه ئې عاجز وي، د دې ټولو اصلي وجه، له خدای جل شأنه نه لېرې والی او په الله جل جلاله د ایمان نشتوالی دی.

مګر نه ګورئ چې په همدې خاطر په غربي ټولنې کې د مخدره موادو د استعمال ګراف پداسې حال کې ورځ په ورځ اوچت درومي چې غرب په ټول توان طاقت او له ټولو هغو پراخه امکاناتو او وسایلو نه په استفادې سره چې په واک کې ئې لري د هغه د مخنیوي کلکه او دوامداره هڅه کوي.

آیا عجیبه نده چې په آسیایي ملکونو کې د دغو موادو اصلي تولیدوونکی، د هغه له استعمال نه کرکه لري، خو غربیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې د لاس ته راوړلو لپاره په زرهاوو میله سفرونه کوي، د سخت پولیسي تعقیب او ځارني لاندي، د ابدي حبس، حتی اعدام د جدي خطر منلو سره سره هغه اروپایي او امریکایي مارکیټونو ته رسوي او هلته ئې د طلا په بیه خرڅوي.

د دې وجه څرګنده ده، په غرب کي په الله جل جلاله د ایمان د جړړو وچېدل او په آسیا کي کم یا زیات له الله جل جلاله سره تعلق.

ترټولو عجیبه خبره دا ده چې غربي نظامونه د دې په ځای چې په واشنګټن، نیویارك، پاریس او لندن کي د دې موادو د عدم استعمال لاري ولټوي برعکس په آسیایي ملکونو کي د هغه د کښت د مخنیوي بې حاصلي هڅي کوي.

دوی په دې نو پوهېږي چې ولې انسان نشه یي او مخدره موادو ته پناه وړي؟ او په غربي ټولنې کي څه پدې منتج شوي چې د هغي اجتماع په غېږ کي ستر شوی انسان په رواني اضطراب اخته وي او له همدې اضطراب نه د ځان ژغورنې لپاره مخدره موادو ته مخه کوي؟ د دې ستر اجتماعي آفت علاج یوازي یو درمل لري: له الله جل جلاله نه د پردي شوي انسان، د الله جل جلاله له یاده خالي مضطرب زړه، د خدای جل شأنه په یاد خړوبه کول او له همدې لاري د ده رواني اضطراب او روحي پریشاني ختمول. قرآن فرمایي:

أَلا بِذِكرِ اللّهِ تَطمَئِنُّ الْقُلُوب* الرعد: ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام چې د الله په ذکر سره زړونه مطمئن کېږي.

د ژوند په سختو سختو شېبو کې چې له خدای جل شأنه نه غافل انسان خپل حواس بایلي، اعصاب ئې له کنټروله وځي او دماغ ئې کارکول پرېږدي خو د الله په ذکر معمور زړه مطمئن او ډاډه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جګړو کي د بري عامل

الله جل شأنه فرمايي چي د حق له دښمنانو سره په جګړي کي د مخامخ کېدو په وخت کي بايد ثبات ولرئ او الله جل جلاله زيات ياد کړئ ترڅو برلاسي او بريالي شئ.

يَأيُّهَا الّذينَ ءَامَنُوا إذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَ اذْكُرُوا اللّهَ كثيراً لَعَلَكُمْ تُفْلحُونَ * الانفال: ۴۵

اى مؤمنانو! چي کَله له کومي ډلي سره (په جګړي کي) مخامخ شئ نو ټينګ شئ او الله ډېر ياد کړئ چي بريالي شئ.

قرآن عظيم الشان په جګړي کي د بري دوه ډوله عوامل بيان کړي:

الف: جنګی قوت او حربي وسايل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چي فرمايي:

وَ أَعِدُّوا لَهُم مَّا استَطعْتُم مِّن قُوَّةٍ وَ مِن رِّبَاطِ الْخَيْلِ

الانفال: ۶۰

او دوی ته څومره چي توانېدی شئ قوت او تړلي آسونه برابر کړئ.

ب: د جګړي په ميدان کي ثبات، له جنګ نه د راولاړو شوو ستونزو په وړاندي صبر، د وحدت او نظم ساتنه، اطاعت، له تحمل نه کار اخستل، تفقه او پوهه، د عقيدې او هدف لوړوالی، له کبر، لويي او ځان ښودني نه ډډه او د الله جل شأنه ډېرډېر يادول.

خو وايي: د جګړي هرطرف چي وتوانېدو له معنوي لحاظه په خپل حريف برلاسی شي، که څه هم د جنګي قوت او حربي وسائلو له خوا د هغه په پرتله، ډېر کمزوری او ناتوانه وي او د دوی ترمنځ تناسب ۱پر۱۰ وي، وروستی بری به د هماغه طرف په برخه وي.

يعنی په جګړي کي د دښمن د شمېر او وسايلو زياتوالی بايد په تاسو کي وېره راولاړه نکړي او د خپل بري په هکله مو شکمن نکړي. که تاسو له معنوي اړخه په دښمن خپل لوړوالی وساتو، که څه هم د هغه شمېر ستاسو په پرتله لس ځله زيات وي، آخري فتحه به ستاسو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله جل جلاله ذکر او لمونځ په تا او ستا د سنګر په ملګرو کي د بري معنوي لاملونه برابروي، صبر او ثبات مو په برخه کېږي، د دښمن له قوت نه وېره او د مرګ خوف مو له زړه نه لېرې کېږي، د الله جل جلاله غيبي مرستو ته مو اميدواري زياتېږي، او بالآخره هغه ذات چې د عالم د چارو واګې ئې په اختيار کي دي او د ماتې او بري فيصله کوي، هغه به خپل نصرت او تائيد ستا په برخه کوي او پر دښمن به بری درکوي.

د اسلامي حکومت لومړۍ دنده

په اسلامي نظام کي د واکدارانو لومړنۍ او تر ټولو ستره وظيفه د لمونځ قائمول دي.

قرآن پدې هکله فرمايي:

الّذينَ إن مّكّنّهُمْ فى الأرْضِ أقَامُوا الصلَوةَ وَ ءَاتَوُا الزّكوةَ وَ أمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَوْا عَنِ الْمُنكَرِ وَ للّهِ عَقِبَةُ الأُمُورِ * الحج:٢١

هغه چې په ځمکي کي تمکين ورکړو، لمونځ قايموي، زکات ورکوي، په معروف ګمارل او له منکر نه مخنيوی کوي او د چارو پای الله لره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لدې آیت نه په ډېر وضاحت سره معلومېږي چي د یوې غوره اسلامي ټولني په جوړولو کي ترټولو زیات اغېزمن کار، د لمانځه قایمول دي. که اسلامي حکومت پدې وتوانېدو چي جوماتونه له معنوي لحاظه آباد کړي، د جومات امامت صالح، متقي او په دین پوه داعي ته وسپاري، خلك له جومات سره عادت کړي او جومات چي د خلکو په فکري، معنوي، اجتماعي او سیاسي روزني کي کوم اغېزمن کارکولی شي هغه ترسره شي، کولی شي د ټولني ټولي ناخوالي سمي او ټول مشکلات حل کړي.

چي د یوه محل خلك، هره ورځ پنځه ځله راغونډېږي، په هري اونۍ کی د یوې منطقې خلك، یو ځل اجتماع کوي، په کال کي دوه ځله د یوې لویې ساحې اوسېدونکي په یوې ستري غونډې کي د اختر په شان دوو خاصو ورځو کي غونډه کوي او پدې اجتماعاتو کي ټول په منظمو لیکو کي د یوه بل څنګ ته، یوې قبلې ته مخه کوي، د واحد رب په وړاندي ودرېږي، په یوه امام پسې اقتدا کوي، د هغه په قومنده، لاسونه الله جل جلاله ته د تسلیمۍ په نامه پورته کوي، لاس تړلي ودرېږي، رکوع او سجده کوي، په خپلو حرکاتو کي له امام نه مخکي وروسته کېدل ګناه ګڼي، په خپلو منځونو کي معمولي فاصله، او ډېره کمه اندازه له یوه بل نه وروسته مخکي ودرېدل غلطي شمېري او له هغه نه ډډه کوي، دا ظاهري منظم حرکات له ژور فکري او معنوي احساس او یووالي سره توأم تر سره کېږي، د جمعې په هره

اجتماع او د اختر په غونډو کې امام مکلف دی جامع او لارښوونکې وینا وکړي او مقتدي مکلف دی په ډېر غور او دقت سره هغه واوري، د دولت رئیس مکلف دی چې په مرکز کې په خپله د دغو اجتماعاتو ریاست وکړي او شخصاً د لمانځه امامت وکړي او په لېرې ځایونو کې د ده کفیل دا کار ترسره کړي. پدې سره چې د خلکو ترمنځ د یووالي، د مشرانو او کشرانو ترمنځ د بعد او فاصلې ختمولو، د یوه بل له حالت نه د خبرېدو، د محل، منطقې، ساحې او هېواد او نړۍ په وضعیت د پوهېدو، او سترو سترو اجتماعي کارونو ته د ولس د چمتو کولوکوم کار کېدی شي له بلې هیڅ لاري ممکن ندی.

تاسو چې د نړۍ د ډېرو منظمو، ځواکمنو، سیاسي او انقلابي احزابو، تنظیمي او تربیتي پروګرامونه او د حزبي جلسو څرنګوالی لدغه څه سره چې اسلام وضع کړي، مقایسه کړئ نو هلته د لمانځه او جماعت په اهمیت پوهېدی شئ.

دا د جماعت لمونځونه په حقیقت کې د حزب الله ورځنۍ، اونیزې او کلنۍ حزبي جلسې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناصالح خلف نښه

قرآن عظيم الشان د ناصالح خلف او د هغه نا اهله ټولګي، چې ندی توانېدلی د خپل پتمن او سرلوړي سلف د عظمتونو او جلال ساتنه وکړي، یوه لویه او اساسي نښه د لمانځه ضایع کول ګڼي او فرمایي:

فخَلَف من بَعْدهمْ خَلْفٌ أضاعُوا الصلَوةَ وَ اتّبَعُوا الشهَوَتِ فَسوْفَ يَلْقَوْنَ غَياً * مریم: ۵۹

بیا له دوی نه وروسته هغه خلف (وروستني) ورپسې شول چې لمونځ ئې ضایع کړ او د نفس د غوښتنو متابعت ئې وکړ نو خود به له ورکاوي سره مخامخ کېږي.

یعنی چا چې لمونځ ضایع کړ او د نفس بنده شو، د یوه

باعزته او باعظمته قوم د شرف او د سرلوړی د لرغونې میراث ساتنه نشي کولی، ډېر ژر به په میراث ترلاسه کړی عزت بایلي او له سپکاوي او ورکاوي سره به مخامخ کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library
لمونځ ـــ

(c) Ketabton.com: The Digital Library

هُمْ عَلى صلاتِهِمْ يحَافِظونَ * أُولَئك فى جَنّتٍ مُكْرَمُونَ *
المعارج: ۱۹- ۳۵

يقيناً چې انسان ډېر کم ظرفه او بې صبره پيدا شوی، چې شر ور ورسېږي، زګېروی کوونکی شي او چې خير ئې په برخه شي (د خير د کار) سخت مخنيوی کوونکی شي، مګر لمونځ کوونکي، هغه چې په خپل لمانځه پايښت کوي او هغه چې په شتمنيو کي ئې د سوال کوونکو او بې وزلو لپاره څرګنده برخه وي، او هغه چې د بدلې ورځ رښتونې ګڼي او هغه چې د خپل رب له عذابه وېرېږي، ځکه چې د دوی د رب له عذابه خوندي پاتې کېدا نشته، او هغه چې د خپلو شرم ځايونو ساتنه کوي، مګر په خپلو مېرمنو يا وينځو چې پدې صورت کي دوی پرې او ملامت ندي او چا چې لدې نه سربېره څه وغوښتل تېری کوونکي دي، او هغه چې د خپلو امانتونو او ژمنو پاملرنه کوي، او هغه چې په خپلو شهادت ورکولو په نېغه ودرېږي، او هغه چې د خپل لمانځه ساتنه کوي، د دوی به په جنت کي درناوی کېږي.

پدې مبارکو آيتونو کي لاندې ټکي د خاصي پاملرنې وړ دي:

د ستونزو او کړاوونو په وخت کي بې صبري، سرټکول، بده ورځ جوړول او شکوه او شکايت کول او د شتمن کېدو په صورت کي بخل کول، د خير په لار کي د خپل مال له مصرفولو ډډه او له خپلې شتمنۍ نه د ښېګڼې د هر کار د مخيوي په لار کي کار اخستل، د انسان هغه دوه ناوړه او بد خويونه دي چې د ده اکثره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجتماعي مشکلات له همدې نه راولاړېږي، لدې نه یوازې "مصلین" یعنی لمونځ کوونکي خوندي پاتې کېږي.

په دغو آیتو نو کي چې کومو سترو سترو اخلاقي ښېګڼو ته اشاره شوې په سر او پای کي ئې د لمانځه ذکر راغلی او ټول لمونځ کوونکو ته منسوب شوي چې معنا ئې دا ده: لمونځ د ټولو ښېګڼو د پیل نقطه ده، لمونځ د ټولو دغو ښېګڼو بنسټ دی، لمونځ په دغو ټولو ښېګڼو احاطه کړې، هم ئې د پیل عامل دی او هم د دوام.

همدا مطلب د المؤمنون د سورې په لومړنیو آیتونو کي داسي راځي:

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤمِنُونَ* الّذِينَ هُمْ فی صلاتهمْ خَشِعُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ عَنِ اللّغْوِ مُعْرِضونَ* وَ الّذِينَ هُمْ لِلزّكَوةِ فَعلُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَفِظونَ* إلا عَلى أَزْوَجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَت أَيْمَنهُمْ فَإِنهُمْ غَيرُ مَلُومِينَ* فَمَنِ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِك فَأُولَئك هُمُ الْعَادُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ لأَمَنَتِهِمْ وَ عَهْدِهِمْ رَعُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ عَلى صلَوَتِهِمْ يحَافِظونَ* أُولَئك هُمُ الْوَرِثُونَ* الّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْس هُمْ فِيهَا خَلِدُونَ*

المؤمنون: ۱-۱۱

هغه مؤمنان بریالي شول چې په خپل لمانځه کي خشوع کوونکي وي او هغه چې له لغوي نه ډډه کوونکي وي او هغه چې د زکات ترسره کوونکی وي او هغه چې د خپل شرم ځایونو ساتونکي وي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر په خپلو مېرمنو او وینځو چې پدې صورت کې پرې او ملامت ندي، خو څوك چې لدې نه سرببره څه وغواړي تېری کوونکي دي، او هغه چې د خپلو امانتونو او ژمنو پالونکي دي او هغه چې د خپلو لمونځونو ساتونکي وي، دوی هغه وارثان دي چې جنت الفردوس به ترلاسه کوي، په هغه کې به تل پاتې وي.

پدې آیتونو کې هم ګورئ چې د فلاح او بري د عواملو په ډله کې لومړی عامل له خشوع سره لمونځ او وروستی عامل د لمونځونو ساتنه ښودل شوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجد سمسوروونکي

د ټولنې معنوي او مادي رغونه او سمسورتيا د مسجد د معنوي سمسورتيا له لاري ممکن ده، له بلې لارې د يوې صالحې ټولنې جوړول امکان نه لري، خو هغه څوک دی چې مسجد آبادولی شي؟ قرآن پدې هکله داسې وضاحت کوي:

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسجِدَ اللّه مَنْ ءَامَنَ بِاللّه وَ الْيَوْمِ الاَخِرِ وَ أَقَامَ الصلَوةَ وَ ءَاتى الزَّكوةَ وَ لَمْ يخْشَ إِلا اللّهَ فَعَسى أُولَئك أَن يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ* البرائة: ۱۸

د الله جوماتونه يوازې هغه څوک آبادولی شي چې په الله او د آخرت په ورځ ټې ايمان وي او لمونځ قايم کړي، او زکات ورکړي او له الله نه پرته له بل هيڅا ونه وېرېږي، ښايي همدا کسان لارموندونکي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یعنی مساجد هله رغبدی شي چي چاري ئې داسي چاته سپارل شوې وي چي واقعاً په خدای او آخرت ایمان لري، د لمانځه د اقامه کولو استعداد لري او د الله جل جلاله په لار کي د خپلو شتمنیو قربانولو ته چمتو وي او له الله جل جلاله نه پرته نه په خپل مرګ ژوند ، نه په خپل رزق، روزي او نه عزت او سپکاوي له بل چا وېره لري.

د جوماتونو ورانېدل او د ټولني په رغوني کي د هغوی د اساسي تاثیر ختمېدل هلته پیل شي چي د جومات چاري هغه چا ته وسپارل شي چي له جومات نه د حق د غلبې، د الله د عبادت، او د شر او فساد د ځواکونو پرخلاف د مبارزې د سنګر او محراب په ځای له هغه نه ځانته د یوې ګولې ډوډۍ ترلاسه کولو دوکان جوړ کړي. هم ئې اذان د څو پیسو لپاره، او هم ئې په محراب کي ودرېدل، محراب د هغه چا په واک کی وي چي له الله جل جلاله نه پرته له بل نه وېرېږي او د همدې لپاره د حق خبره نشي کولی، نه د ظالم د مخالفت جرأت کولی شي او نه له مظلوم نه د دفاع همت.

د جومات دنیا پرست او جبون متولي د جوماتونو د ورانولو ترټولو ستر مسبب وي.

ترهغه وخته د دنیا قیادت او زعامت د اسلام او مسلمانانو په لاس کي وو او په ټوله نړۍ ئې په فکري، اخلاقي، سیاسي او حتی نظامي لحاظه حکومت کولو چي د جومات منبر او محراب ئې په هغو حرب کوونکو مجاهدو امامانو ښایسته وو چي له الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

جل جلاله نه پرته نه له بل چا وېرېدل او نه ئې بل ته طمعه وه، او د اسلامي امت د برم د پای ته رسېدو او د عالم له قیادت نه د اسلام او مسلمانانو د خلع کېدو لړۍ هلته پیل شوې چې "محراب" ئې په "دوکان" بدل شوی او مجاهد امام ئې په طماع، مداح او جبون خطیب او د اقتدار د خاوندانو په یوه مزدور، چې هم ئې طمعه له ماسوی الله نه وه او هم وېره. د همدې لپاره باید د امام د انتخاب په هکله ښه غور وشي، د مسلمانانو ولي الامر باید داسي څوك د دې مهمې دندي لپاره وټاکي چې د هغه له ایمان، تقوی او علم نه مطمئن وي او پدې ئې باور وي چې هغه له امامت نه د خلکو په لارښووني او دیني روزني کي کار اخلي او هېڅکله لدې مقدسي وظیفې نه ځانته د معیشت د تأمین حرفه نه جوړوي. د دوی د معیشت د تأمین لپاره باید نوري عزتمني او پتمني لاري ولټول شي، د آذان او امامت په نامه له خلکو نه څه ترلاسه کول، په هیڅ مذهب کي جواز نلري، رسول الله صلی الله علیه وسلم عثمان بن ابی العاص ته وفرمایل: داسی مؤذن ونیسه چي په خپل اذان له چا بدله نه غواړي:

عَنْ عُثْمَانَ بْنِ أَبِي الْعَاصِ قَالَ إِنَّ مِنْ آخِرِ مَا عَهِدَ إِلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّه عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنِ اتَّخِذْ مُؤَذِّنًا لَا يَأْخُذُ عَلَى أَذَانِهِ أَجْرًا يَحْتَسِبَ فِي أَذَانِهِ * رواه الخمسة

د اسلام دښمنانو د دین د سپکولو لپاره د امام او عالم د سپکولو لار غوره کړه، هغه ئې د بل دړي ته په ودرېدو او د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړی ډوډۍ ترلاسه کولو لپاره سوال ته مجبور کړ او پدې ترتیب ئې د جومات امام د خلکو په سترګو کې سپك او بې عزته کړ او د ولس له قیادت او مشرۍ نه ئې خلع کړ او د ده او نورو زعامت ئې خانانو، ملکانو، اربابانو او بډایانو ته وسپارو او هڅه ئې وکړه چې منبر او محراب د ظالمو او مفسدو واکدارانو د بقا لپاره د دعا په ځای بدل شي.

د امام په امامت د مقتدیانو رضایت ضروري دی، رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه امام د لعنت وړ ګڼي چې خلك د ده په امامت راضي نه وي او دی په خپل امامت ټینګار کوي. په دې هکله داسې فرمایي:

عَنِ ابْنِ عَبّاسٍ عَنْ رَسُولِ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ قَالَ ثَلَاثَةٌ لَا تَرْتَفِعُ صَلَاتُهُمْ فَوْقَ رُءُوسِهِمْ شِبْرًا رَجُلٌ أَمّ قَوْمًا وَهُمْ لَهُ كَارِهُونَ و ..." رواه ابن ماجه

درې کسان داسې دي چې لمونځ ئې له سر نه د یوې لوېشتی په اندازه پورته نه درومي(نه قبلېږي) یو ئې هغه کس دی چې د خلکو امامت کوي پداسی حال کی چې خلك لده نه کرکه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجد آداب

د ځمکي په سر ترټولو غوره او مقدس ځای مسجد دی، په مسلمان د هغه خاص احترام لازم دی، مسجد ته د ننوتلو او وتلو په وخت کي باید د هغه آداب مراعات شي، د لاندنیو آدابو توصیه شوې:

دا غوره ده چي جومات ته په اوداسه داخل شئ، خو د جنابت په حالت کي باید له ننوتلو نه ډډه وشي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

عَنْ أم سَلَمَةَ قَالَتْ دَخَلَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ صَرْحَةَ هَذَا الْمَسْجِد فَنَادَى بِأعْلَى صَوْتِه إنّ الْمَسْجِدَ لَا يَحِلُّ لِجُنُبٍ وَلَا لِحَائِض* رواه ابن ماجه

(c)ketabton.com: The Digital Library

جنب او حائضي شځي ته روا نده چي جومات ته ننوځي.

په هغه صورت کي چي د بوی ناك خوراك په وجه يا د خيرو، خولو په وجه له تا نه داسي تعفن پورته کېږي چي بل ځوروي، نو جومات ته له تلو ډډه وکړه.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

مَنْ أَكَلَ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ الْمُنْتِنَةِ فَلَا يَقْرَبَنَّ مَسْجِدَنَا ... متفق عليه

چا چي لدي بوی ناکو بوټو (پياز او هوړي) نه څه وخوړل نو زمونږ جومات ته دي نه راځي.

- د جومات په دروازې له داخلېدو سره سم دا دعا وکړه:

اللّٰهُمَّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ ... رواه مسلم

باري خدايه! ماته د خپل رحمت دروازې پرانيزه.

- په هغه صورت کي په خلکو سلام واچوه چي آذان، اقامت يا خطبه نه ويل کېږي او خلك په جمع نه وو ولاړ.
- جومات ته له داخلېدو سره سم د مسجد د تحيې دوه رکعته لمونځ ادا کړه.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلَا يَجْلِسْ حَتّٰى يُصَلِّيَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رَكْعَتَيْنِ* متفق عليه
له تاسو نه چې کوم کس جومات ته داخل شي نو تر هغه پورې دي نه کښيني چې دوه رکعته لمونځ ئې نه وي کړی.

- په خالي ځای کې ودرېږه، ځانته په جومات کې ثابت ځای مه ټاکه، د خلکو په او ړو تېرېدل او مخکې صف ته ځان رسول منع دي.

نَهَى رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ عَنْ ... وَأَنْ يُوَطِّنَ الرَّجُلُ الْمَكَانَ فِي الْمَسْجِدِ كَمَا يُوَطِّنُ الْبَعِيرُ*
رواه ابوداود والنسائي
رسول الله صلى الله عليه وسلم لدې نه منع کړې چې څوک په جومات کې ځانته خاص ځای و ټاکي، داسې لکه اوښ چې ځانته خاص ځای غوره کوي.

- په جومات کې د راک ړې ورکړې خبرې، سوال کول، ورک شی لټول، شور او زور کول منع دي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنّ رَسُولَ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ قَالَ إِذَا رَأَيْتُمْ مَنْ يَبِيعُ أَوْ يَبْتَاعُ فِي الْمَسْجِد فَقُولُوا لَا أَرْبَحَ اللّهُ تِجَارَتَكَ وَإِذَا رَأَيْتُمْ مَنْ يَنْشُدُ فِيهِ ضَالّةً فَقُولُوا لَا رَدّ اللّهُ عَلَيْكَ* رواه الترمذي والدارمي
که څوک مو ولیدو چې په جومات کې څه پلوري او یا ئې اخلي نو

ورته ووايئ: په تجارت کي دي ګټه ومشه، او که مو وليدو چي په هغه کی ورك شوی شی لټوي نو ورته ووايئ: الله دې درته پيدا نکړي.

- له جومات نه او جومات ته د تلو له لاري نه ناولي او مضر شيان لرې کول، د جومات معطره کول، پاکول او رو ښانه کول د ثواب کارونه دي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّٰه صَلّى اللّٰه عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عُرِضَتْ عَلَيَّ أُجُورُ أُمَّتِي حَتّى الْقَذَاةُ يُخْرِجُهَا الرَّجُلُ مِنَ الْمَسْجِد ... رواه الترمذی وابوداود

ما ته زما د امت د اعمالو بدلې راوښودلی شوې، حتی د هغه چا اجر هم چې له جومات نه پربوتي او ناپاك شيان باسي.

عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ أَمَرَ رَسُولُ اللّٰه صَلّى اللّٰه عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِبِنَاءِ الْمَسَاجِدِ فِي الدُّورِ وَأَنْ تُنَظَّفَ وَتُطَيَّبَ *

رواه ابوداود والترمذی

رسول الله صلی الله علیه وسلم په کلیو کی د جوماتونو د جوړولو، پاکولو او معطر کولو امر کړی دی.

- جومات د مؤمن لپاره داسي وي لکه اوبه د ماهي لپاره، او د منافق لپاره داسي لکه قفس د مرغه لپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

المؤمن في المسجد كالسمك في الماء والمنافق في المسجد كالطيرفي القفس.

- د امام وينا او خطبې ته بايد په ډېر دقت سره توجه وشي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

عَنِ ابْنِ عَبّاسٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ مَنْ تَكَلّمَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ فَهُوَ كَمَثَلِ الْحمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا وَالّذِي يَقُولُ لَهُ أَنْصِتْ لَيْسَ لَهُ جُمُعَةٌ *...

رواه احمد

څوك چي د جمعې په ورځ، هغه وخت چي امام خطبه وايي، خبري كوي د هغه بوده په څېر دی چي كتابونه پرې بار وي.

- له جومات نه د وتلو په وخت كي دا دعا وكړه:

اللهم اني أسئلك من فضلك العظيم

باري خدايه! ستا د ستر فضل سوال درته كوم.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

عَنْ أَبِي أُسَيْد قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقُلِ اللّهُمّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ وَإِذَا خَرَجَ فَلْيَقُلِ اللّهُمّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ *

(c)ketabton.com: The Digital Library

رواه مسلم

څوك چې جومات ته داخلېږي نو وايي دي: خدايه د خپل رحمت دروازې راته پرانيزه،او چې له جومات نه وځي نو وايي دي: خدايه ستا كرم او فضل غواړم.

- له جومات سره ستا د زړه رابطه بايد تل ټينګه وي او له هرلمانځنه وروسته بايد ستا په زړه كي دا تمنا وي چې ژر د بل لمانځه وخت راورسېږي چې ته جومات ته ځان ورسوې.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنّ رَسُولَ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ قَالَ سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللّهُ فِي ظِلّه يَوْمَ لَا ظِلّ إِلّا ظِلُّهُ ... وَرَجُلٌ كَانَ قَلْبُهُ مُعَلّقًا بِالْمَسْجِد إِذَا خَرَجَ مِنْهُ حَتّى يَعُودَ إِلَيْه ...

متفق عليه

اوه كسان داسي دي چې په هغه ورځ به ئې الله په خپل سيوري كې ساتي چې د ده له سيوري پرته به بل سيوری نه وي ... لدي كسانو نه يو هغه دی چې زړه ئې په جومات پوري تړلی وي، له وتلو نه بيا تر هغه چې جومات ته بېرته راوګرځي ...

- د غايب او له جماعت نه د محروم شوي ورور پوښتنه وكړه، كه بيمار وو عيادت ته ئې ورشه، له جمعې نه يا مجبور او مريض وروسته كېږي يا منافق.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اساساً بايد لمونځه جماعت سره ادا شي، انفرادي لمونځ د مجبوريت په حالت کي په استثنايي ډول جايز شوی، که کله له لومړی جمعې نه محروم شوې د انفرادي لمانځه په ځای په بلي جمعې کي لمونځ ادا کړه.

د لمانځه او جماعت تارك

قرآن د کافرانو په خلاف د جګړې توقف د دوی د وژلو، نیولو، محاصره کولو او دوی ته په هر قدم کې د کمین نیولو خاتمه په هغه صورت کې جایز ګڼي چې:

- له کفر او له اسلام سره له دښمنۍ نه خپله بیزاري او توبه اعلان کړي.
- لمونځ وکړي.
- زکات ورکړي

لکه چې فرمایي:

فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصلَوةَ وَءَاتَوُا الزكوةَ فَخَلُّوا سبِيلهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ * التوبة: ۵

که ئې توبه وکړه، لمونځ ئې قایم کړ او زکات ئې ورکړ، نو لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې کړئ، بیشکه چې خدای بخښونکی مهربان دی،

لدې آیت نه په څرګنده توګه معلومېږي چې د لمانځه له تارکینو او د زکات له مانعینو سره جګړه کېدی شي، ابوبکر صدیق رضی الله عنه په همدې آیت باندې استناد وکړ او د هغو خلکو په خلاف ئې د جګړې فیصله وکړه چې د اسلام د عوا ئې درلوده خو د زکات له ورکړې ئې امتناع کوله. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنّ رَسُولَ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ قَالَ وَالّذِي نَفْسِي بِيَده لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ آمُرَ بِحَطَبٍ فَيُحْطَبَ ثُمّ آمُرَ بِالصّلَاةِ فَيُؤَذّنَ لَهَا ثُمّ آمُرَ رَجُلًا فَيَؤُمّ النّاسَ ثُمّ أُخَالِفَ إِلَى رِجَالٍ فَأُحَرّقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ* متفق علیه

زما دې په هغه ذات قسم وي چې زما ژوند د ده په واک کې دی چې ډېر ځله مې اراده کړې چې د لرګیو راغونډولو امر وکړم، نو چې راغونډ کړی شی، بیا د لمانځه ادا کولو هدایت ورکړم، نو آذان وشي، او بیا چا ته ووایم چې د خلکو امامت وکړي، خلك په مسجد کې پرېږدم او ولاړ شم او د هغو کسانو کورونه وسوځوم چې جومات ته ندي حاضر شوي.

(c) Ketabton.com: The Digital Library

قنوت

قنوت هغه دعا ده چي له ډېري زارۍ سره توأم وي، د دې دعا ځيني خاص الفاظ روايت شوي چي د وتر واجب د آخري رکعت له رکوع نه د مخه او د مصيبتونو په وخت کي د سهار لمانځه د آخري رکعت په قومه کي لوستل کېږي، چي ځيني ئې دا دي:

اللهم انا نستعينك و نستغفرك و نؤمن بك و نتوكل عليك و نثنى عليك الخير و نشكرك و لانكفرك و نخلع و نترك من يفجرك. اللهم اياك نعبد و لك نصلى و نسجد و اليك نسعى و نحفد و نرجوا رحمتك و نخشى عذابك ان عذابك بالكفار ملحق*

الهي! له تا نه مرسته غواړو، له تا نه بخښنه غواړو، په تا ايمان

(c).ketabton.com: The Digital Library

راوړو، په تا توکل کوو، په تا غوره ثنا وایو، ستا شکر په ځای کوو او ناشکري دي نه کوو، بدکاران پرېږدو او تري لېري کېږو. اې باري خدایه! یوازي ستا عبادت کوو، ستا لمانځنه کوو، تا ته سجده کوو، ستا په لوري هڅه کوو، ستا عبادت کي هاند کوو، ستا د رحمت هیله کوو، او له عذاب نه دي وېرېږو، ستا عذاب حتماً په کافرانو پرېوتونکی دی.

قَالَ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ رَضِيَ اللّٰه عَنْهمَا عَلَّمَنِي رَسُولُ اللّٰه صَلَّى اللّٰه عَلَيْه وَسَلَّمَ كَلِمَات أَقُولُهُنَّ فِي الْوِتْرِ اللّٰهُمَّ اهْدِنِي فِيمَنْ هَدَيْتَ وَعَافِنِي فِيمَنْ عَافَيْتَ وَتَوَلَّنِي فِيمَنْ تَوَلَّيْتَ وَبَارِكْ لِي فِيمَا أَعْطَيْتَ وَقِنِي شَرَّ مَا قَضَيْتَ فَإِنَّكَ تَقْضِي وَلَا يُقْضَى عَلَيْكَ وَإِنَّهُ لَا يَذِلُّ مَنْ وَالَيْتَ تَبَارَكْتَ رَبَّنَا وَتَعَالَيْتَ* رواه الترمذی

اې مولا! مونږ هدایت کړې د هغو په شان چې تا هدایت کړي، عافیت مو په برخه کړې د هغو په شان چې تا ورته عافیت ورکړی، او زمونږ پالنه وکړې د هغو په شان چې تا ئې پالنه کړې، په هغه څه کي چې مونږ ته دي راکړي برکت واچوې، د خپلو پرېکړو له شر نه مو وساتې، فیصلې خو ته کوې، ستا په خلاف فیصله نشي کېدی، ته چې له چا سره دوستي وکړې، هیڅکله به ذلیل نشي، او عزتمن به نشي هغه چې ته ئې دښمن وګڼې، بابرکته یې اې زمونږ ربه او لوړ یې، له تا نه بخښنه غواړو او ستا په لوري درګرځو او توبه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللهم اغفرلنا و للمؤمنين و المؤمنات، و المسلمين و المسلمات اللهم اصلحهم و اصلح ذات بينهم والف بين قلوبهم و انصرهم على عدوك و عدوهم اله الحق، لا اله غيرك.

ای مولا ربه! مونږ ته بخښنه وکړې او با ایمانه نارینه او ښځو او مسلمانه نارینه او ښځو ته، خدایه! دوی اصلاح کړې، او د دوی ترمنځ اړیکي اصلاح کړې، او زړونه ئې سره نژدې کړې، ستا په دښمن او د دوی په خپل دښمن ورته بری ورکړې، اې حقیقي معبوده! له تا نه پرته بل معبود نشته.

اللهم عذب الكفرة و الق فى قلوبهم الرعب و خالف بين كلمتهم و انزل عليهم رجزك و عذابك و انزل بهم بأسك الذى لا ترده عن القوم المجرمين.

مولا ربه! کافران تعذیب کړه، په زړونو کي ئې وېره واچوه، په نظراتو او خبرو کي ئې اختلاف راولاړ کړه، په دوی خپل اضطراب او عذاب رانازل کړه، خپل هغه مصیبت په دوی نازل کړه چې له مجرمانو نه ئې نه ردوي.

اللّهُمّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ*

الهي! ستا د رحمت هیله کوو، خپلو ځانونو ته مو د سترګو رپ په اندازه ونه سپارې، ټولي چاري مو راته روغي کړې، له تانه پرته بل معبود نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا حي يا قيوم يا ذالجلال و الاكرام يا ارحم الراحمين، برحمتك نستغيث فاغثنا.

اې تل ژوندیه! اې قایمونیکه! اې د جلال او اکرام خاونده! اې ترهر مهربان نه زیات مهربانه! ستا په رحمت درته استغاثه کوو، زمونږ لاس نیوی وکړه.

اللهم فارج الهم و كاشف الغم رحمان الدنيا و الآخرة و رحيمهما، ارحمنا رحمة من عندك تغنينا بها عن رحمة من سواك.

الهي! د اندېښنو وړونکیه، دغمونو پای ته رسونکیه، د دنیا او آخرت رحمان او رحیمه خدایه! له خپلې خوا په مونږ داسې پیرزوینه وکړې چې له تا نه پرته د بل چا له پیرزویني نه مو بې نیازه کړې.

اللهم اقسم لنا من خشيتك ما تحول به بيننا و بين معصيتك، و من طاعتك ماتبلغنا به جنتك، و من اليقين ما تهون به علينا مصائب الدنيا، اللهم لا تجعل مصيبتنا فى ديننا، اللهم لا تجعل الدنيا اكبر همنا و لا مبلغ علمنا و لاغاية رغبتنا و لا تسلط علينا بذنوبنا من لا يخافك و لايرحمنا.

الهي! له خپل خشیت او ترهي نه مونږ ته هغه څه راپه برخه کړې چې زمونږ او له تا نه د معصیت ترمنځ خنډ شي او له خپل طاعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه هغه څه چې ستا جنت ته مو ورسوي او له يقين او باور نه هغه څه چې د دنيا مصيبتونه راباندې آسانه کړي. الهي! په ديانت کې مو کومه ستونزه او مصيبت راپيدا نه کړې، الهي! دنيا راته ترټولو ستره اندېښنه او زمونږ د علم وروستی حد او د خپل رغبت غايه او پای ونه ګرځوې. او زمونږ د ګناهونو په وجه هغه څوک را باندې مسلط مکړې چې له تا نه وېره نلري او پر مونږ رحم نکوي.

اللهم اعنا و لا تعن علينا، اللهم انصرنا و لا تنصرعلينا، اللهم اهدنا و يسر الهدى لنا، اللهم انصرنا على من بغى علينا.

الهي! زمونږ مرسته وکړې او بل ته په مونږ مرسته ورنکړې، الهي! مونږ ته بری راکړې او بل په مونږ برلاسی مه کړې، الهي! مونږ ته لارښوونه وکړې او په سمې لاره تګ راته آسانه کړې. الهي! په هغه چا مونږ ته بری راکړې چې په مونږ ئې تبری کړی.

اللهم اغننا بحلالك عن حرامك، و بفضلك عن من سواك.

الهي! په خپل حلال رزق دې مونږ له حرامونه بې نيازه کړې او په خپل فضل دې مونږ له تا نه پرته له بل چا نه مستغني کړې.

سبحانك اللهم و بحمدك نشهد ان لا اله الا انت نستغفرك و نتوب اليك.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الهي! پاکي تالره ده او ستاینه دي، شهادت ورکوو چي له تانه پرته بل معبود نشته، بخښنه درنه غواړو او ستا لوري ته درګرځو او توبه کوو.

که کولی شې د وتر لمونځ دي حتماً د شپې وروستۍ برخي ته پرېږده او هغه وخت د تهجد د څو رکعته لمونځ په پای کي د وتر لمونځ ادا کړه.

له الله جل جلاله سره د راز او نیاز او د دعا د ژر قبلېدو ډېر ښه وخت همدا د شپې دربیمه برخه ده، هلته چي نور په خواږه خوب بېده وي، هري خوا ته چوپتیا وي، له دنیوي فکرونو او مصروفیتونو نه فارغ او حواس دي جمع وي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلَّى اللَّهم عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَحِمَ اللَّهُ رَجُلًا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ فَصَلَّى وَأَيْقَظَ امْرَأَتَهُ فَصَلَّتْ فَإِنْ أَبَتْ رَشَّ فِي وَجْهِهَا الْمَاءَ، رَحِمَ اللَّهُ امْرَأَةً قَامَتْ مِنَ اللَّيْلِ فَصَلَّتْ وَأَيْقَظَتْ زَوْجَهَا فَصَلَّى فَإِنْ أَبَى رَشَّتْ فِي وَجْهِهِ الْمَاءَ * رواه ابن ماجه

الله دي پر هغه سړي رحم وکړي چي د شپې پاڅي، لمونځ وکړي او خپله ښځه هم ویښه کړي ترڅو لمونځ وکړي، که چېري پورته نشوه نو څو څاڅکي اوبه ئې پرمخ وشیندي. الله دي پرهغه ښځي رحم وکړي چي د شپې پاڅي، لمونځ وکړي او خپل خاوند د لمانځه لپاره ویښ کړي که چېري پورته نشو نو څو څاڅکي اوبه

(c) Ketabton.com: The Digital Library

ئې پرمخ وشيندي.

د دي مختصری رسالې په پای کي بايد ووايم: که له ما نه څوك پوښتنه وکړي چي په خپل ژوند کي له کوم څه نه ترهر څه زيات خوند او لذت اخلې؟ نو په خدای قسم چي زما د زړه ځواب به دا وي:

د شپې په زړه کي هغه لمونځ چي په هغه کي مي ډېري ډېري اوښکي له سترګو وبهېږي، هومره چي ټول مخ، ږېره او د سجدې ځای مي په اوښکو لوند شي.

وآخردعوانا ان الحمد لله رب العالمين

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library